

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul II, Nr. 14, Noiembrie 2022

ROMÂNIA SUNTEM NOI!



Frumusețea pe care o găsim în jurul nostru vine întotdeauna de la oameni iar urâtul, răul și indiferența tot oamenii sunt cei care le lasă în urma lor.

Am întâlnit mulți oameni dedicați creării de frumos dar și foarte mulți născuți, parcă, să distrugă frumosul construit de alții cu multă muncă. Aceste rânduri vreau să le dedic distrugătorilor de frumos. Știu că aceștia sunt multi și uneori îi întrec pe creatorii de frumos...

Doina Mustăța, pag. 5

RUMANÍA EN UNA ENCRUCIJADA



Quando se está acercando el día de la conmemoración Nacional de Rumania, (1 Diciembre) donde eventos y actos se programan por doquier, tanto fuera como dentro, donde la parte que corresponde a los

Rumanos de la Diáspora que parece que cada vez más tienen interiorizado la idea de su pertenencia a un País que a pesar de que sus Gobernantes...

A. Calderón de Jesús, pag. 3

1918, 1 decembrie

MIRACOLUL RE-ÎNTREGIRII

Miracol prea visat de Decebal :
o Dacie Independentă ! Mare !
Doar în fragile , minime hotare se săvârși !
Cumva excepțional !...
Din sângele vărsat torențial
se închegau victorii uimitoare –
Miracolul visat de Decebal ,
UNIREA într'o Românie, Mare !...
Acum, când sentimentul național
rămăs-a fără măgice izvoare
atingerea acélui ideal
rămâne'n generații viitoare !
O Dácie cum vrut-a Decebal !...

Christian Mocanu, O istorie a neamului în versuri

Consultare interinstituțională și cu mediul asociativ românesc asupra documentelor strategice privind sprijinirea românilor de pretutindeni



Departamentul pentru Românii de Pretutindeni (DRP), beneficiar al proiectului cu finanțare europeană și proprie, „*Cadrul strategic pentru dezvoltarea infrastructurii politicilor publice derulate de DRP*“, a organizat în data de 2 noiembrie 2022 o primă consultare, care s-a bucurat de prezența numeroasă a reprezentanților instituțiilor publice și ai mediului asociativ românesc, pentru stabilirea structurii... *pag. 20*



Paradigma alegerilor prezidențiale post-decembriste

Privind retrospectiv, analiza de față își propune să trateze istoriografia electorală a tranziției spre democrație și statul de drept a României după 1989, punând în prim-planul studiului alegerile prezidențiale, pe care le considerăm reperele esențiale ale transformărilor societății românești pe parcursul a trei decenii. Impactul lăsat de președinții României din anul 1989 și până în prezent a fost unul important, fapt demonstrat inclusiv de structurile „epoca Iliescu“ ori „regimul Bănescu“ sau „atitudinea președintelui Johannis față de PSD“, cu referire la perioadele în care aceștia s-au aflat la conducerea statului român. Această atitudine a fost tributară unei stări de fapt datorită evoluției istorice, în care cetățenii români cu drept de vot s-au raportat la lideri și înspre care s-au îndreptat și așteptările lor.

pag. 17-18

Justina RADU

pag. 2



România, țara mea dragă

Între istorie și poezie

Am fost norocoasă. Mi-am văzut pentru prima dată țara în cărți. Mi-am citit-o, mi-am recitat-o, mi-a însoțit pașii copilăriei și adolescenței. Am fost în toate cărțile despre patrie, în toate filmele, în toate cântecele.

De multe ori, doar atunci când pierzi un lucru descoperi importanța aceluia. Știți cine simte cu adevărat dorul de țară? Cei plecați în străinătate. Și mai știți cine și-a iubit cu adevărat țara? Cei care au murit pentru ea; soldații care au murit în luptă apărându-și pământul.

Când sunt în altă țară, am un sentiment de putere în mine. Sunt acolo împreună cu țara mea. Dacă o poți face acolo, o poți face peste tot. Pentru mine, România ...

editorial



România, țara mea dragă

Între istorie și poezie

Ziua Națională a României este sărbătorită la 1 decembrie, iar această dată, stabilită printr-o lege promulgată în 1990, marchează un moment important din istoria românilor, cel în care Marea Adunare de la Alba Iulia a votat unirea Transilvaniei cu România, în 1918.

La 1 decembrie 1918 a fost convocată, la Alba Iulia, Adunarea Națională a Românilor, lucrările finalizându-se cu Hotărârea de unire necondiționată a Transilvaniei cu România, votată în unanimitate. Acest act a avut loc după ce, la data de 27 martie 1918, respectiv 28 noiembrie 1918, organele reprezentative ale Basarabiei și Bucovinei au votat unirea.

“Adunarea Națională a poporului român din Transilvania, Banat și părțile ungurene a primit rezoluțiunea prezentată prin Vasile Goldiș în întregimea ei și astfel unirea acestei provincii românești cu țara mamă este pentru toate veacurile decisă”, anunța Gheorghe Pop de Băsești, președintele Marii Adunări. La Alba Iulia, se constituie Marele Consiliu Național Român, care este format din 200 de membri aleși și încă 50 coopțați. În următoarea zi, Consiliul numește un guvern provizoriu, numit Consiliul Dirigent al Transilvaniei, care îl are în frunte pe Iuliu Maniu. La 11 decembrie se ratifică Marea Unire de către Guvernul României, iar declarația de la Alba Iulia este înmănată regelui Ferdinand. Regele promulgă în aceeași zi decretul de sancționare a unirii (inclusiv a Basarabiei și Bucovinei). Un an mai târziu, pe 29 decembrie 1919, Parlamentul României votează legile de ratificare a unirii Transilvaniei, Crișanei, Maramureșului, Banatului, Bucovinei și Basarabiei cu România.

Permiteți-mi să scriu o felicitare de ziua de naștere a românilor. Și ca orice felicitare bună

de sărbători, mă voi concentra pe frumos și pe bine.

**1 Decembrie este doar dragoste.
Doar iubire.**

Dintotdeauna am iubit România. În copilărie, eram convinsă că este cea mai frumoasă dintre toate țările, așa m-a învățat mama. România a fost steaua mea... O stea, trebuie să fie departe. Trebuie să o vezi strălucind și să-ți dorești să o poți atinge. Și toată tinerețea mea, am văzut țara mea în lumină. Ca o piatră prețioasă

pentru că a fost lustruită de timp, țara mea este un diamant pe degetul miresei, o promisiune a eternității.

Am fost norocoasă. Mi-am văzut pentru prima dată țara în cărți. Mi-am citit-o, mi-am recitat-o, mi-a însoțit pașii copilăriei și adolescenței. Am fost în toate cărțile despre patrie, în toate filmele, în toate cântecele.

De multe ori, doar atunci când pierzi un lucru descoperi importanța aceluia. Știi cine simte cu adevărat dorul de țară? Cei plecați în străinătate. Și mai știi cine și-a iubit cu adevărat țara? Cei care au murit pentru ea; soldații care au murit în luptă apărându-și pământul.

Când sunt în altă țară, am un sentiment de putere în mine. Sunt acolo împreună cu țara mea. Dacă o poți face acolo, o poți face peste tot. Pentru mine, România este mai mult decât universală. Nu mulțimea ne uimește, ci frumusețea. Sunt ca în fața unui tablou. Fiecare unghi, fiecare colț este o lucrare pe care memoria noastră o semnează.

Când ajungi în România pentru prima dată, e ca și cum te-ai întoarce acasă. E cineva pe care nu ai încetat niciodată să-l iubești. România e prea frumoasă ca să o păstrezi doar pentru tine. Patria este pământul pe care au trăit și au murit strămoșii mei, este casa în care locuim, orașul în care părinții și prietenii mei își petrec viața. Patria înseamnă dăci și romanii, înseamnă Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, înseamnă Miorița și Meșterul Manole, înseamnă Marea Adunare Națională de pe Câmpia Libertății de la Blaj din 1848, înseamnă 1 Decembrie 1918 la Alba Iulia, înseamnă trecutul, prezentul și viitorul nostru.

Astăzi este sărbătoarea românilor și trebuie

să ne bucurăm pentru țara noastră. Nu țara politică. Nu puterea. Nu influența. Nu țara geografică. Pământul. Peisajul. Istoria. Este nevoie de un popor cu ochi de pictor pentru a păstra toată culoarea țării mele.

Dragă România, îți dăruiesc un cadou de ziua ta de naștere, să câștigi onoruri de la toată lumea. România este familia noastră. Cu cuvintele tale ne spunem, ne definim. Cu limba română ne hrănim.

**La mulți ani, țara mea dragă!
Unde e dragoste de țară, e și Dumnezeu la mijloc!**

“Deci, cel mai frumos catren, de-aș fi în stare să îl scriu vreodată, ar avea patru versuri – unu, doi, trei, patru:

**Eminescu,
Grigorescu,
Enescu,
Brâncuși..**

Numele patriei este tot patrie. O patrie fără de nume nu este o patrie. Limba română este patria mea. De aceea, pentru mine, muntele munte se zice, de aceea, pentru mine iarba iarbă se spune, de aceea, pentru mine izvorul izvorăște, de aceea, pentru mine viața se trăiește” (Nichita Stănescu)

Justina RADU

Frați de grai, frați de trai
Români în Andalucia
Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almería 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com;
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34641847842

Redactor Șef: Mircea G. Florescu
Redactor Șef Adjunct: Adina Alexandrescu
Redactori: Andra Fornea, Cristiana Uzună, Loredana Dragă, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălășcău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Elena Hîncu
Machetare grafică: Dorina Florescu



DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România



RUMAN A EN UNA ENCRUCIJADA

A. Calderón de Jesús: Analista y Crítico de ART.



Cuando se está acercando el día de la conmemoración Nacional de Rumania, (1 Diciembre) donde eventos y actos se programan por doquier, tanto fuera como dentro, donde la parte que corresponde a los Rumanos de la Diáspora que al parece cada vez más tienen interiorizado la idea de su pertenencia a un País, que a pesar de que sus Gobernantes no han sabido dar las condiciones optimas para que estos no lo abandonaran, ahora ellos se ven en la situación de ver las cosas desde otras perspectivas, con la que tratan hacer causa común, para no desarraigarse de sus raíces de procedencia. En el deseo de romper t picos, está que Rumanía forma parte de la historia Europea como bien ha quedado demostrado durante grandes periodos de la misma, habiendo conseguido ser en algunos momentos un referente. Su aportación tiene como referencias aquellos renombres que procedente del Mundo de las Ciencias, de la Cultura y el Deporte, dieron momentos gloriosos a este País.

Para muchos la historia de Rumanía en la actualidad es un poco desconocida, quien no la conoce ven la pobreza material como un elemento extorsionador de la realidad de este País, pero el que la visita queda totalmente sorprendido, por sus riquezas que atesora, entre las que se encuentran, las bellezas de sus Pueblos, Monumentos, Paisajes y por descontado su Cultura, que de ninguna manera pueden pasar desapercibida.

Desde el Paleolítico el actual territorio

Rumano fue escenario de grandes civilizaciones y lo que nadie sabe que su historia comienza con los Getofracios, que fueron los primeros indoeuropeos en entrar en Europa alrededor del 3500 ac. Milenios, antes que aparezcan en el mapa de Europa, Celtas, Etruscos, Romanos, Alemanes, o Eslavos y Otomanos, que ocuparon todo el territorio entre los montes de los Urales y Tarta, del Este a Oeste y desde el Mar Báltico hasta el Danubio y el Mar Negro, de Norte a Sur, siendo los Dacios los que sustentan la identidad del Pueblo Rumano, de esta manera surge la pregunta de por qué Arqueol gicamente la civilización



interrumpida de este territorio son ignoradas no solo en Europa sino en Rumanía.

El Nombre de Rumania tiene su origen del Latín por ser estas tierras conquistadas por las tropas Romanas de Trajano en el periodo 101-107 a c quedando su impronta con normas y Leyes en especial en las zonas de Transilvania, donde se establecieron y desde allí estas fueron aplicadas al conjunto del territorio, en las cuales se hablaba algunas de las lenguas románicas.

Con la unificación de Transilvania, Valaquia y Moldavia 1918 se dio lugar a un avance sintomático de lo que sería la construcción de una Nación llamada Rumanía, en la cual se procesa en la idea de romper con ciertos t picos que durante siglos venía conceptu ndose de que pudiera convertirse en una gran Nación, ese periodo de tiempo solo dur  entre (1918- 1940) aún hay quien sueña con poder lograrlo.

Pero con la llegada de la era Contemporánea en este País surge una de las grandes controversias que le acercó evidentemente a Europa, hubo un tiempo reciente, que este País pierde su conexión con el Mundo Moderno, quedándose anclado por sistema en el pasado.

En este último periodo y tras la considerada transición de la Revolución del 1989, aparece todo tipo de esperanza de la que hasta hoy no se ha observado confirmación explicita a la misma, esa transición se hizo sobre la idea de una Democracia representativa de corte Occidental y bajo una Economía de



Mercado Capitalista, consiguiendo con esto provocar una privatización masiva, que llevó a un deterioro del propio sistema, creando cierta miseria y pobreza que obligó a una emigración masiva de sus ciudadanos a otros Países principalmente Europa, que inaplicablemente cre  un gran desajuste en lo social y emocional.

La circunstancia por la que atraviesa el contexto de la política nacional e internacional, a este País le está costando mucho buscar la manera de salir hacia adelante, sobre todo para poder estar presente en los espacios que por derechos propios le corresponde dentro de Europa. Esa misma que tanto le debe, por haber

participado durante mucho tiempo, donde la presencia actual de los emigrantes está siendo fundamental en lo más esencial del desarrollo social y cultural de la misma, contribuyendo con sus mejores valores de generaciones de personas, entre ellos trabajadores e intelectuales, que est n contribuyendo en gran medida en el desarrollo de las etapas más interesantes y gloriosas de la vida Social de Europa.

Hoy la realidad nos conduce a ver qué se puede hacer en un País que va a la deriva tanto en lo Social como en lo Cultural y en lo Político, viendo que sus propios ciudadanos est n desorientados, tal vez condenados a sufrir de impotencia, en pensar que tal vez no pueden hacer nada, dadas las

circunstancias actuales, en la que se está llevando a este País a un callejón sin salida.

Cuando una cuarta parte de sus ciudadanos est n en la Diáspora y la existencia de un régimen político sin conexión activa con los problemas de sus ciudadanos, con una población cada vez más envejecida y más débil, que carece de ventajas a la hora de hacer valer una creciente conciencia cívica colectiva, que ayude a una posible transformación en una nación moderna.

Pero cuando te preguntan cómo se puede salir de este feo sueño que es como se encuentra ese País en este momento, la respuesta es siempre la misma, la Educación y la Cultura que sirva para romper con ese círculo vicioso, que posibilite el llevar a cabo proyectos e iniciativas, que acabe, con privilegios y prejuicios que le lleve a salir de ciertos planteamientos medievales.

Sabedores que este es un país que cuenta con grandes posibilidades, en todos los ámbitos de la vida, pero de lo que creo que algunos de ellos ni siquiera est n convencidos y lo peor que en su fuero interno están asumiendo el mal de las posibles consecuencias que les pueda acarrear todo esto, de ahí que surjan comportamientos egoístas que solo obedecen en pensar en uno mismo, aprovechándose en sus pretensiones deliberadamente, no compartiendo en absoluto el significado del bien común.

Con todo ello los Rumanos son Gente que no deben nada a nadie, que por encima de todos ama a sus País y tratan de defender su nombre con total dignidad, que tiene como mérito el haber contribuido silenciosamente el hacer una Europa grande, con todo lo que significa, la aportación de lo aquí expuesto, que junto con otros muchos valores, en estos momentos se está consiguiendo que esta Nación está siendo respetada y bien valorada por todos.

Rumanía tiene la Obligación de tener en cuenta su pasado, pero no de mantenerse en él.

radio10.es

www.radio10.es

Urm rește-ne pe

App Store

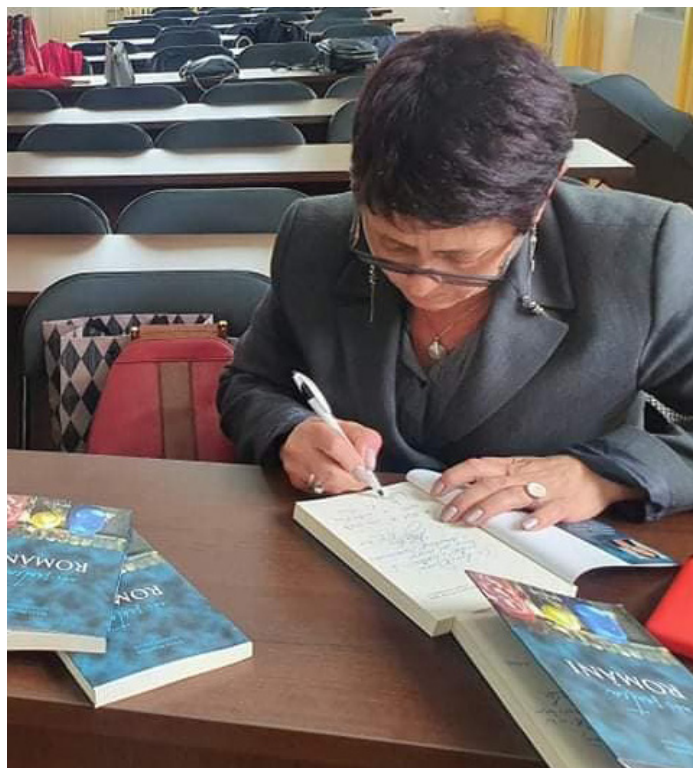
Play Store

alexalive

Apple Podcasts

Spotify

Google Podcasts



ROMÂNIA SUNTEM NOI!

pentru că viitoarea societate va fi formată din copiii lui și cei pe care el, astăzi, refuză să îi ajute.

Viitoarea societate va fi formată din oameni care se refuză unii pe ceilalți, care ignoră ideea de unitate și ajutor reciproc, pentru că așa a văzut la părinții lor, iar puterea exemplului își lasă amprenta în educația unui copil. Educația înseamnă viitor decent. Nimic din ceea ce nu dorim copiilor noștri nu trebuie să lăsăm să se întâmple altor copii doar pentru că nu sunt ai noștri. Un copil căruia i se refuză ajutorul este un adult cu un viitor incert. Un alt om cu sufletul de smoală a refuzat să facă o donație pentru un copil foarte bolnav, în condițiile în care el este unul din

părinții care luptă cu boala copilului lui, deci știe ce înseamnă suferința pe care o provoacă boala asupra copilului respectiv.

Acest om cu sufletul de smoală a refuzat să doneze, nu bani, așa cum ați putea crede, – poate nici nu-i avea –, ci o carte scrisă de el. I s-a părut că ceea ce a scris între filele acelei cărți se ridică la un nivel mult mai înalt decât ar fi valorat viața aceluși copil. Atunci l-am rugat pe Dumnezeu să nu-l pedepsească, ci să-i dea minte, iar mintea să îi deschidă sufletul și să vadă copiii suferinzi cu ochii sufletului, exact așa cum își vede propriul copil.

Una din marile tristeți ale vieții este să vezi cum omul își pedepsește semenii în suferință, ignorându-i, prefăcându-se că ei nu există, doar pentru că asta le dă un confort personal. Este și mai trist să vezi cum un alt om (cu sufletul de smoală precum și chipu'-i) strigă în stânga și-n dreapta că el iubește copiii și că ar face orice să îi ajute pe cei săraci și suferinzi iar când i s-a cerut să acorde ajutorul promis, atât lăudat și cântat în diferite ocazii, aproape strigat în urechile tuturor

te trezești în fața unui om șacal care pune preț pe suferința sau foamea unui copil și pretinde o sumă de bani justificând că tipul de servicii acordate de el trebuie plătite neapărat pentru că viața nu dă nimic gratis nimănui.

Astfel, șacalul a ales să mănânce mâncarea pe care ar fi putut s-o mănânce mulți copii și pentru mult timp acei copii ar fi mers seara la culcare sătui. Șacalismul a devenit o modă, el dă posibilitatea de a minți, de a înșela sau chiar de a fura. Furtul este un mod de trăi, un mijloc de îmbogățire. Nu contează de unde și de la cine, important este că șacalul este mereu sătul, mereu îmbrăcat, chiar dacă asta presupune că îi lasă pe ceilalți fără mâncare, haine și medicamente.

Pe cei descriși mai sus i-am auzit în nenumărate rânduri că România este țara care lor nu le mai oferă nimic și că nu se vor întoarce acolo decât atunci când ea, România, se va schimba în bine. Gândul meu, atunci, a urlat: **ROMÂNIA SUNTEM NOI! Noi trebuie să ne schimbăm, noi suntem cei care o facem urâtă, noi suntem cei care o chinuim, o pedepsim și o transformăm în tiranul copiilor și părinților noștri. NOI, oamenii ei. De ce să cerem de la ceilalți ceea ce noi nu suntem în stare să dam? De ce cerem celor din jur să se schimbe când noi nu suntem în stare să fim un exemplu pentru ei? De ce trecem indiferenți pe lângă un copil bolnav sau flămând? De ce nu vedem un bătrân neputincios?** Le cerem celorlalți să o facă în locul nostru pentru că este mai simplu așa, pentru că găsim mereu motive care, egoistic, ne dau un confort personal.

Nu uitați, însă, ceea ce noi facem astăzi se va reflecta în educația copiilor noștri mâine. Ei vor fi acea Românie pe care noi o construim, ei vor fi oglinda noastră pe viitor, ei vor fi România pe care nu o vrem pentru că îi osândim să fie ceea ce NOI îi învățăm să fie.

Doina MUSTĂȚEA

Frumusețea pe care o găsim în jurul nostru vine întotdeauna de la oameni iar urâtul, răul și indiferența tot oamenii sunt cei care le lasă în urma lor.

Am întâlnit mulți oameni dedicați creării de frumos dar și foarte mulți născuți, parcă, să distrugă frumosul construit de alții cu multă muncă. Aceste rânduri vreau să le dedic distrugătorilor de frumos. Știu că aceștia sunt multi și uneori îi întrec pe creatorii de frumos, știu că urâtenia nu li se vede pe chip, de cele mai multe ori, însă sufletul le este negru precum smoala legendarului cazan care se găsește-n mijlocul biblicului iad. *I-am numit oameni cu sufletul de smoală sau șacali. Da, șacali, pentru că aceștia își contruiesc perenitatea speciei, hrănindu-se cu trupurile celor slabi, căzuți la pământ, incapabili să se ridice singuri.*

Nu demult am cerut unui cunoscut să ajute un copil care provine dintr-o familie dezorganizată și mi-a răspuns că **“cel care l-a făcut trebuie să îl ajute”**, că nu-i obligația lui și că el este obligat să își ajute propriii copii. Atunci am sperat că, poate, nu sunt mulți care gândesc precum acest individ,



Tel: 627 40 68 64
Email: gestoriacoslada@gmail.com
ABOGADO
CIVIL-LABORAL
FISCAL-PENAL
DIVORCIOS
EXTRANJERIA
MOVIL: 627.40.68.64
DECLARACIÓN DE LA RENTA

Gestor - Av. Ec. GABRIEL RADU
Calle Doctor Fleming s/n en frente de Metro Coslada Central, Coslada, Madrid

GESTORÍA RADU
TRÁFICO - EXTRANJERÍA - ABOGADOS
AVOCAT ROMÂN MADRID
SIGUENOS URMARESTE
AVOCAT ROMAN MADRID

AVOCAT ROMÂN MADRID
TRADUCTOR JURADO
MINISTERIO DE ASUNTOS EXTERIORES Y COOPERACIÓN, AL. IBERO Y MINISTERIO DE JUSTICIA (BO. A. 2013)
TRAMITADOR NACIONALIDAD

CORREDURÍA DE SEGUROS



La 1 Decembrie, pe tot cuprinsul patriei flutură stindardul tricolor, semn că poporul celebrează o zi de semnificație supremă, în registru patriotic, de mândrie națională.

Sunt însă compatrioți care duc cu ei, pretutindeni, acest sentiment al apartenenței ființei lor profunde unui loc de pe Pământ, numit România. Pentru ei, drapelul tricromatic flutură în inimă și nu pe catarg oficial, doar la zile scrise cu chinovar în calendar.

Un astfel de erou, care a purtat cu el în Spania, până în ultima secundă a vieții sale, albastrul cerului pur, roșul soarelui dătător de viață, luminând galbenul holdelor grăitoare, amprenta perenă a iubirii de țară, a fost zburătorul neînfricat Constantin Cantacuzino.

La Madrid, în Cimitirul Civil, o piatră funerară, ca un sarcofag modern, cu nume de principii și prințese, iese în evidență nu atât prin grandioarea princiară a acestui cenotaf ci mai ales prin următorul text, scris în limba română, încrustat pe laturile acestui monument funerar impunător:

**„Luptând în războiul 1941-45, a doborât
72 de avioane inamice, a purtat faima
aripilor românești peste hotare, până în
țara ospitalieră unde s-a stins.”**

Este Constantin (Bâzu) Cantacuzino, as recunoscut al aerului, cu remarcabile izbânzi, inclusiv sportive: în tenis, patinaj, hochei, motociclism, automobilism dar mai ales un bărbat de o frumusețe singulară și noblețe sufletească rară: **„înalt, cu un corp athletic, cu prestață în mers, cu o figură simpatică, mereu zâmbitoare, ochii strălucitori și cu o privire de vultur gata de atac asupra prăzii”**.

În epocă era admirat în înalta societate a vremii și elogiât de presă, ca fin aristocrat, aparținând unor familii cu blazon, adică nepot al celui mai bogat român, Gheorghe Grigore Cantacuzino - Nababul (numele părinților sunt de ajuns pentru a ne convinge de culoarea albastră a sângelui: prințul Mihail Cantacuzino, tatăl și Maria Tesacanu Rosetti,

UN HIDALGO ROMÂN, PE MELEAGURI SPANIOLÉ

mama, cunoscută după primul soț sub numele de Maruca Cantacuzino, iar după moartea acestuia devenind soția lui George Enescu).

La mitingurile aeriene antebelice prințul Bâzu Cantacuzino, cum era cunoscut de toată lumea, obținea aplauze prin acrobațiile temerare, prin recordurile și performanțele înregistrate ca aviator de elită. Ajuns în postul de pilot șef al Companiei de zboruri civile LARES, acesta pleacă totuși voluntar pe front, în 1941, reușind să doboare nu mai puțin de 72 de avioane inamice, atât pe frontul din Est cât și pe cel din Vest, după întoarcerea armelor, în august 1944.

Este interesant de știut că viteazul nostru aviator a reputat victorii împotriva unor piloți de avioane de vânătoare sau bombardament, ruși, americani, englezi sau germani, ceea ce îi demonstrează măiestria și curajul fără margini.

La sfârșitul războiului, aureolat cu ordine, medalii de vitejie și considerat cel mai bun pilot român, revine la vechea sa ocupație de pilot de linie.

În timpul unui zbor cu un avion de transport pasageri, o cunoaște pe aceea care îi va deveni cea de a patra soție, în același timp o celebră, talentată și frumoasă actriță româncă: Nadia Gray (aceasta a apărut în zeci de filme, devenind o reputată vedetă a marelui ecran pentru rolul jucat în capodopera lui Federico Fellini, „La Dolce Vita”, alături de celebrul actor italian, Marcelo Mastroianni, de actrița Anouk Aimée, Anita Ekberg și Adriano Celentano. Această peliculă a câștigat un Oscar și prestigiosul trofeu Palme d'Or, la Cannes, în 1960).

Constantin (Bâzu) Cantacuzino emigrează și, în 1950, se stabilește în Spania, unde se găseau verii săi din ramura Sturdza-Mavrocordat, o parte dintre prieteni și membri ai familiei sale, dar și bunul său prieten Luis Beneyto, fostul consul general al Spaniei la București, care era căsătorit cu Elena Porfireanu-Rădulescu, și ea o apropiată a aviatorului. Aici are rodnice contacte cu aviatori din Spania, fiind chiar primit ca membru/partener în Real Aero Club de Espana (Race).

Prin intermediul prietenilor spanioli, Bâzu cumpără un avion de acrobație, în 1951, marca Bücker Bü 133 “Jungmeister”, cu ajutorul căruia va participa în anii următori la mitinguri și demonstrații aeriene, desfășurate în Franța, Anglia și Spania.



Sursa Foto: Internet

Apreciat pentru activitatea desfășurată ca pilot de excepție și devenit foarte cunoscut în urma acrobațiilor sale aeronautice, Constantin Cantacuzino a ajuns unul dintre membrii destul de cunoscuți ai coloniei românești din Madrid. Ales vicepreședinte al acestei comunități, Bâzu a făcut parte din delegația care a fost primită în audiență de șeful statului spaniol de la acea dată, în ziua de 7 martie 1955.

Moare într-un spital din Madrid, la data de 26 mai 1958, la vârsta de 53 de ani, în urma unei intervenții chirurgicale, în ultimele clipe fiindu-i aproape sora Alice, mătușa Zoe Mavrocordat Sturdza, doi veri din ramura Sturdza dar și numeroși prieteni.

La funeralii au fost prezenți un număr mare de personalități din această țară, din diaspora românească, dar și prieteni și admiratori.

În țară, abia la o jumătate de secol de la dispariția sa, locuitorii comunei Jilava au ridicat acestui erou o statuie, au dat numele său Școlii Generale din localitate. Motivul este simplu, înainte vreme, bunicul acestuia, faimosul G. Cantacuzino - Nababul avea moșia chiar la Jilava.

Dar se cuvine ca numele său să fie înscris și în Cartea de Onoare a eroilor națiunii, adică a acelor care au dovedit vitejie pe câmpul de luptă, fiind alături de părinții fondatori ai statului modern român, acela pe care îl sărbătorim la 1 Decembrie, în fiecare an.



Agent de Turism

cu experiență în domeniu
oferă servicii de o
calitate inegalabilă



Dorel Bindea

☎ (+34) 622 405 945

reservas@gate2fly.com

BILETE

✈ AVION



REZERVĂRI

🏨 HOTEL



VACANȚE

ALL INCLUSIVE



Radiolibertad 107.0

RUMAN A AL D A

con Cristina Georgeta

**TODOS LOS DOMINGOS
DE 22:00 A 23:00H**



Internetul ne vrea proști și răi

Paul CURCĂ

te face să treci rapid de la o postare la alta, fără să poți fi prea atent, fără să reții mai mult decât câteva informații superficiale.

Despre cum ne prostește internetul sau scris câteva cărți bune. Unul dintre autori, Nicholas Carr, spune: **„Când intrăm online, intrăm într-un mediu care promovează citirea rapidă, gândirea grăbită și distrasă și învățarea superficială. Este posibil să gândești profund în timp ce navighezi pe net, la fel cum poți gândi superficial când citești o carte, dar nu acesta este tipul de gândire pe care tehnologia o încurajează și o recompensează”**. (Ca idee, cartea lui Nicholas Carr **„Superficialii, Efectele internetului asupra creierului uman”** poate fi citită direct pe internet) Adică, mai frust spus, poți fi prost când citești cărți, dar trebuie să depui eforturi imense să nu fii prost dacă folosești prea mult internetul. Este un mediu unde, chiar dacă primim enorm de multă informație gratis, plus muzică, filme, podcast-uri și orice ne mai dorim, încât avem la îndemână mult mai multă informație decât un enciclopedist din secolul trecut, nu prea poți să-ți păstrezi capacitățile cognitive firești de dinainte de folosirea lui.

Rețelele sociale sunt un mediu care favorizează atât narcisismul propriei persoane cât și ura și invidia față de alții. De multe ori prin ceea ce spunem sau scriem acolo vrem să ne afirmăm importanța proprie, și stimularea unui asemenea sentiment este unul din factorii care au adus succesul rețelelor sociale.

Au fost studii care au arătat că rețelele sociale pot spori frustrarea pentru că mereu descoperi pe cineva mai frumos, mai bogat, mai inteligent, cu o mașină mai bună ca a ta sau o nevastă mai arătoasă. În lumea offline (am ajuns să numim lumea reală cu termenul **„offline”** pentru că cea mai mare parte a timpului ne-am mutat-o online) lucrurile acestea există, dar într-o măsură mai mică. Internetul n-a inventat viciile, dar le-a dus la un nivel mai înalt. Offline ne mișcăm într-un cerc de oameni cu care suntem cam la același nivel, de aceea ne putem suporta, ba chiar înțelege unii cu alții. Pe rețelele sociale însă avem mult mai mulți prieteni decât în viața reală și întotdeauna găsim și ceva sau cineva la care râvnim și nu avem.

În plus, în online crește ura și frustrarea. Dacă înainte cei care aveau anumite orientări de stânga sau de dreapta, liberali sau conservatori, creștini sau ateii își aveau cercurile lor în care se mișcau, revistele și cărțile pe care le citeau și le împărtășeau unii cu alții, acum pe internet toate sunt amestecate. Este imposibil să nu dai peste cineva care gândește complet diferit de tine iar în disputele care se nasc de aici se ajunge foarte adesea la epitete ca prost, tâmpit, incapabil sau oligofren pe care ni le adresăm repetat în discuțiile de idei.

Mânia, iuțimea, nerăbdarea ne este exacerbată de algoritmi de la facebook, instagram, tiktok, care se bazează pe inteligența artificială. Sunt programați să ne satisfacă patimile și să ne maximizeze plăcerea. Le e drag algoritmilor de noi? Ne simțim bine dar, de fapt, doar ni se pare. Scopul lor este să obțină profit, oamenii sunt doar un mijloc. Inteligența artificială, dar cred că și cei care fac programele, nu simt, nu au milă, sunt reci.

Pe lângă asta oricum rețelele sociale sunt concepute de psihologi și sociologi astfel încât să provoace ură și frustrare pentru că asta crește gradul

de implicare, adică stai mai mult în rețea și ești mai mult timp disponibil pentru a primi reclame. Bine, pentru că sunt făcuți inteligenți, algoritmi au grijă ce să-ți ofere. Dacă gradul de frustrare ajunge la maxim, atunci ai părăsi rețeaua. Așa că îți oferă suficient de mult și din ceea ce deja gândești și aprobi, ca să rămâi încântat de propriile păreri, de propriul sine, și să continui în același stil.

În plus, este un loc unde de deprindem să ne pierdem răbdarea. Pe internet toate se întâmplă instant, nu mai există timp de așteptare. Atunci când am o dorință, vreau să găsesc un text, o melodie, un film, doar dau o căutare, iar dacă răspunsul nu vine în câteva secunde începem să ne pierdem răbdarea. Înainte, dacă îmi aduceam aminte de ceva citit într-o carte, trebuia să-mi aduc aminte de unde era fragmentul, să caut cartea în bibliotecă sau să fac rost de ea, apoi să o răsfoiesc, să dau filele, să găsesc ce căutam sau poate nu găseam nimic, și rămâneam cu o întrebare care mă frământa un timp. Acum scriu pe smartphone ce-mi aduc aminte din text, iar google îmi indică exact despre ce carte e vorba, uneori pot citi cartea instant pe net sau pot s-o cumpăr la promoție de la vreo librărie online (întotdeauna cărțile sunt la promoție, altfel nu se pot vinde).

Când totul îți e la îndemână, când nu mai ai fiorul căutării, parcă îi dispore și rostul. Treci mai departe fără să simți nimic, în căutarea a altceva care, la fel de repede, va fi dat la o parte.

Internetul ne imbecilizează, ne anihilează sentimente și senzații pe care le-am trăit de mii de ani. Nu zic că cineva a vrut să se întâmple astfel de bună știință, așa a decurs dezvoltarea tehnicii de la începuturile ei, care coincid cu începuturile umanității: ne face viața mai comodă, mai plăcută și mai sigură, dar în schimbul acestor beneficii se pierde ceva pe care nu știi prea bine să-l definești, știi că poate l-ai avut cândva și că era o parte importantă în ceea ce însemna să fii om. E o dezvoltare diabolică de la care nu ne putem sustrage.

Ne-ar trebui o detoxifiere. Prea ne este viața plină cu de toate. Să învățăm să ne plictisim. Pe vremuri mai stăteam pe la cozi la alimente și la ce mai aveam nevoie, că așa erau timpurile în comunism. Răbdam, că n-aveam încotro. Acum dacă trebuie să aștept undeva câteva minute, imediat scot smartphone-ul și găsesc chestii nespuse de interesante, preferabile interacțiunii cu oamenii care sunt de față. Și la fel fac mulți semenii mei. Însă plictiseala este o pregătire pentru a avea capacitatea de concentrare pe probleme mai serioase, pentru a putea citi și gândi. Astfel putem înțelege mai mult decât ne permite internetul, putem simți mai mult și restabili legăturile altădată firești cu oamenii.

Creștinii mai au și posibilitatea de a se ruga. Înainte de a avea telefoane inteligente credincioșii, în momentele de răgaz de la muncă sau din trafic, mai spuneau un Tatăl Nostru, un Doamne Iisuse Hristoase, un Cuvine-se cu adevărat. Poate unii le mai spun încă. Dar alții preferă să facă ce le e mai la îndemână: să intre pe rețelele sociale și să citească ceva de acolo, să vadă un filmuleț, să râdă la o glumă.

Internetul nu poate fi eliminat. Dar dacă vrem să-i supraviețuim, adică să nu devenim niște zombi cu aparență umană, ar trebui să luăm în considerare ce făceam înainte de inventarea lui: să ne plimbăm, să citim, să vorbim unii cu alții și să ne rugăm.

Ca să înțelegem cât este de nociv internetul, ar fi bine să revenim la cuvintele lui Marshall McLuhan din anii '60: mediul este mesajul. Asta înseamnă că ceea ce folosim ca să comunicăm influențează mult mai mult decât ne dăm seama ceea ce comunicăm efectiv. Să folosim un anumit tip de comunicare, vorbitul față în față, telefonul, mesajele pe internet ajunge să modifice ceea ce spunem și felul în care gândim.

Astfel, un tip de cultură aveau popoarele care nu cunoșteau scrisul, care își transmiteau oral de la o generație la alta miturile și învățăturile. Ceea ce puteai spune se limita la ceea ce puteai memora. Oamenii au trăit multe mii de ani fără scris, cu siguranță multe din cele ce erau spuse și gândite atunci s-au pierdut și e păcat căci în acel moment auroral oamenii încă mai păstrau esențialul, chiar dacă primele scrieri cunoscute erau transpuneri ale tradiției orale care se mai păstrase.

Ca exemplu, românii au avut o cultură orală, astfel că la noi au apărut Miorița sau Meșterul Manole, în timp ce englezii, de pildă, au trebuit să se mărginească cu Magna Charta Libertatum (1215) sau cu Richard al III-lea.

Apariția alfabetului a schimbat ceea ce spunem și transmitem. De acum acumularea și progresul cantitativ erau posibile. Și aici este o diferență între alfabetele cu sute de semne cum erau hieroglifele egiptene și alfabetul simplificat grec sau latin, care permitea transpunerea în scris a aproape tuturor sunetelor emise de oameni în doar 20 și ceva de litere. Omul nu mai trebuia să știe și să împărtășească înțelepciunea mai departe urmașilor în mod direct. Există un depozit care putea fi accesat, și unde se afla ce era mai important. Spre deosebire de noi, în timpurile vechi ceea ce era consemnat în scris chiar avea însemnătate. Într-un fel, apariția scrisului, cu toate avantajele evidente pe care el aducea, a fost ca o nouă cădere, cunoașterea s-a specializat și s-a abstractizat. Viața a putut fi reglementată, de pildă au fost făcute coduri de legi dar și tratate filosofice, pe care nu le puteai avea când comunicarea umană era exclusiv orală.

Internetul vine cu noi însușiri. Dacă suntem suficient de bătrâni ca să fi prins cum eram înainte de apariția și generalizarea lui, putem să ne dăm seama de câteva diferențe care apar odată ce ne-am deprins să folosim acest nou mediu sau, mai degrabă, să ne lăsăm seduși de avantajele pe care ni le oferă.

Pagina scrisă îndeamnă la reflecție, aprofundare, revenire ca să poți aprofunda sensul. Internetul



Istoria literaturii române este fascinantă și are o vechime considerabilă. Există o sincronizare literară cu Europa occidentală, care nu a fost cercetată suficient de savanții români. Nici până astăzi istoricii și criticii literari nu au ajuns la o concluzie firească: cine a scris prima poezie în limba română? În mentalul colectiv și în presa curentă s-a impus teza primei poezii românești scrise de mitropolitul Dosoftei și tipărite la 1673, la Uniew, așa cum susține N. Cartoian în *"Istoria literaturii române vechi"* (1940 – 1945). Principala operă a mitropolitului Dosoftei, *"Psaltirea în versuri"*, apare în anul 1673, într-un orașel polonez, Uniew și cuprinde psalmii biblici, pe care acesta i-a versificat într-o manieră artistică impresionantă.

La sfârșitul Psaltirii, Dosoftei tipărește și versurile lui Miron Costin privitoare la originea neamului românesc. Deci prima poezie românească a fost una de factură religioasă. Mitropolitul Dosoftei a simțit însă din punct de vedere poetic, nu religios să exprime dragostea și suferința lumii interpretând într-o spumoasă limbă română psalmii lui David. Prin Psaltirea *"pre versuri tocmită"* se *"așează primele pietre durabile la temelile limbajului poetic românesc"*, iar mitropolitul poet, cu talent, intuiție și dăruire, a pus aceste stihuri *"la îndemâna oricărei suferințe și oricărei speranțe"*. Exemplarul din Psaltirea în versuri a Mitropolitului Dosoftei, tipărit în Polonia la Mănăstirea Uniew (1673), a intrat în patrimoniul Muzeului Național al Literaturii Române lași în vara anului 1972, a fost găsit la Huși, în podul casei unei bătrâne, rudă a episcopului Iacov Antonovici. Istoricul N. Cartoian susține că Dosoftei a compus în limba română psalmii prin anii 1667 – 1669 și au fost finalizate în manuscris la 1671, ca apoi să fie tipărite în Polonia anului 1673. Deci prima poezie românească s-a scris pe la 1667. Cercetătorul T. Olteanu într-un comentariu despre *"Viața Lumii"* scrisă de Miron Costin în perioada prebarocă, între anii 1671 și 1673, adoptă tema fugit irreparabile tempus, dar si fortuna labilis, una din teme fiind evidențată chiar de către autor în predoslovie: *"Cu această pildă scrisu-ț-am și eu această mică carte arătându-ți*

Cine a scris prima poezie în limba română din secolul XVII?

Dezbateri istoriografică!

pre scurt cum iaste lunecoasă și puțină viața noastră".

Sub semnul *"panta rhei"*, Miron Costin a fost și el un refugiat în Polonia, alături de domnitorul refugiat Ștefan Petriceicu. În anul 1672, cronicarul Miron Costin compune poemul filosofic *"Viața lumii"*, un fel de elegie despre necazurile prezentului tenebros: *"Fum și umbră sântu toate, visuri și părere. Ce nu petrece lumea și în ce nu-i cădere?"*

Este evident că, în acea perioadă, exista o emulație lirică în spațiul românesc similară și sinergică cu apusul european. Nu doar în Moldova, în vremea aceea, poezii români erau încercați de muze, dar și în spațiul transilvan, unde limba română



era *"tolerată"*. Mihail Halici din Caransebeș îi plăcea să se autointituleze *"Valachus Poeta"*. Prima poezie scrisă și publicată în limba română, compusă în versuri metrice, apare prima dată în Transilvania, mai bine zis în Banat. Mihail Halici (n. 9 octombrie 1643, Caransebeș – d. 1712, Londra) este autorul primei poezii în versuri metrice din literatura română. Are un merit major de a fi stabilit primele contacte culturale româno-ingleze. Mihail Halici s-a născut în Banat, la Caransebeș, unde a făcut și studiile primare. Tatăl sau este Mihail Halici, teolog, jurat în senatul din Caransebeș și rector al școlii calvine din oraș. La 1651 învață la școala calvină din Caransebeș. Mama sa este Ana, născută Magiar. Studiile secundare le-a urmat la gimnaziul reformat din Sibiu, apoi la gimnaziul academic reformat din Aiud. Pe când era pe băncile gimnaziului, a versificat

o poezie în limba latină, dedicată prietenului său Franck von Franckenstein un Carmen, inspirat de o Canto de amore. După ce a finalizat studiile secundare, a plecat în străinătate, cerând în 1665 înscrierea la universitatea din Nürnberg. Între anii 1667-1669 a fost rector al Colegiului din Orăștie. Oda în românește în metru antic este tipărită la Basel, la 1674, împreună cu alte poezii, într-un volum omagial, *"Vota solennia"*, dedicat lui Francisc Pariz Papai, lexicograf și doctor în medicină aici. Autointitulat *"Valachus Poeta"*, Halici a devenit celebru prin această odă scrisă la 1 iunie 1674 prietenului său Franciscus Pariz Papay. Această odă este prima poezie din literatura română scrisă în hexametre și pentametre. Pentru întâia oară se pune alături, într-o lucrare lexicografică, limba română cu cea latină din care s-a născut. În 1679 părăsește Transilvania, lăsând în urmă un testament. Este student la drept la Leiden din Țările de Jos. La 1694 se mută la Londra, angajat la Foreign Office pentru chestiuni orientale. În 1712 semnează un *"Tatăl nostru"* în latină și maghiară. Este ultima lui scriere. Probabil ca în acest an va muri la Londra. Ceea ce trebuie subliniat este faptul că în Transilvania secolului XVII se prefigura prin poezie unitatea și originea limbii române prin rădăcinile sale latine. Istoricul clujean Doru Radosav, un specialist în istoriografie și istoria Banatului, a scris și a adus la lumină istoria acestui poet român puțin cunoscut de publicul larg. Poezii români publicau, iată, în Elveția calvină. Îl putem considera pe Mihail Halici un precursor al Școlii Ardelene din secolul XVIII. Opera sa trebuie recuperată și introdusă în opera poezilor români ai secolului XVII. Iată că poezia timpurie în limba română oferă noi surprize. Literatura română intra, încă, din secolul XVII-lea în circuitul cultural european. Istoricii literari români trebuie să elucideze această dilemă: cine a scris prima poezie românească? Opinia lui N. Cartoian privind Psaltirea în versuri scrisă de mitropolitul Dosoftei, între anii 1667 – 1669, se pare că primează față de poeziile lui Miron Costin și Mihail Halici publicate în intervalul 1671 – 1674. Poezia română, deja în a doua jumătate a secolului XVII, își exprimă cu originalitate vigoarea lirică și valoarea în Europa preiluministă. Poezii români au fost primii intelectuali, care au intrat în circuitul cultural european, înaintea autorilor de proză sau de cronici istorice.

Cărți și autori la Târgul de Carte Românească, Ediția I, Getafe, 2022



Cristina Pop

Cristina Pop s-a născut pe 10 aprilie 1988 la Vișeu de Jos, în Maramureș, România, a absolvit Facultatea de Litere, secția română-engleză, a Universității de Nord din Baia Mare și locuiește la Bruxelles din 2010. Începe astfel o experiență europeană pe plan profesional și personal, iar influența culturală a noii țări se împletește cu cea a țării de origine. În 2014, soțul său Gabriel Pop devine preot și primesc parohia Sfinții Apostoli de la Zeebrugge. Port al orașului Bruges, acest loc adună români veniți de la distanțe considerabile pentru a-și onora identitatea și cultură românească.

În Belgia, Cristina Pop a urmat cursuri de master în resurse umane și mai apoi de management la Université Libre de Bruxelles și Vrij Universiteit Brussel. În prezent lucrează ca asistent financiar și administrativ pentru o instituție europeană la Bruxelles, iar în vara acestui an a lansat un volum de poezii. Iată câteva poezii din volumul *"Dincolo de cuvinte"* ce au ca idee principală identitatea, cultura personală și fragmentarismul pe care individual îl resimțim ca ființe sociale, părți ale unui construct din diverse bucăți identitare. Europa este un frumos buchet de culturi individuale ce merită respectate, cunoscute și sprijinite.

Feria del Libro Rumano, prima ediție, ținută în acest an la Madrid s-a constituit nu doar drept o celebrare a scrisului în limba română, ci a adunat un număr de oameni, de asociații ce promovează cultura românească în spațiul european. Am regăsit un *"sentiment românesc al ființei"* adus de pretutindeni. Gazda evenimentului, domnul Mircea G. Florescu a avut misiunea nu doar de a asambla acest schelet lingvistic, ci și de a-l pune în mișcare ca pe o ființă vie. Chapeau! vorba belgianului venit pe tărâmul lui Cervantes.

Un târg de carte cu personaje care mai de care mai diferite, cu autori, edituri, lansări de carte, conversații constructive și meditații asupra creației. *"Feria del Libro Rumano"* a reunit români europeni și o diversitate de povești. Mă bucur că am avut ocazia de a prezenta volumul de poezie *"Dincolo de cuvinte"* apărut în acest an la Editura Siono la deschiderea evenimentului.

Totodată, m-am bucurat de întâlnirea cu editura Itaca Publishing, cu Doria Sișu și Viorel Ploesteanu, cu I.C. Lița și volumul sau de povestiri. Am descoperit printre publicațiile prezente autori contemporani de seama, fragmente de identitate, povești comune. Toate aceste elemente au creat o feerie într-un duh al cuvântului.

Rămânem tributari neamului românesc indiferent unde ne poartă pașii, în spațiul european sau non-european, iar felul în care originile plămădesc ființa omului este parte dintr-o matrice arhetipală, universală. În acest fel ne explicăm de ce atât de mulți români pot trăi în afară țării și anume pentru că au depășit acea limita teritorială și într-adevăr patria lor este mai degrabă limba sau credința, facerea de bine și găsirea unui echilibru evident înlesnit de vremuri, dar asta cunoaștem pentru că de-a lungul timpului s-a pus la încercare adaptabilitatea în contexte istorice, politice, economice.

Identitatea

Cuvântul meu ce s-a legat de șuierul ce i s-a dat
A amorțit de repetiția vocalelor și consoanelor
Care îi întăresc graiul și oriunde s-ar duce



Are accentul purtat în vântul ce l-a adus

Cuvântul meu ce a umblat în lume
Departa de obiceiuri străbune spre apus
Și-a îmbogățit inflecțiunea, și-a sărăcit afecțiunea
Cuprinzând tot mai multe chipuri într-unul singur

Și atunci nu e o economie în a vorbi și a fi?
Dacă ne-am da jos din limba noastră și am poposi
Pentru o vreme în ființă universală ce învață a vorbi
Am fi, am fi, am fi câți fii?

Odată ce ne punem întrebarea *"Cine suntem noi?"* ne apar diverse răspunsuri în minte, diverse doruri sau dorințe.

Următoarea poezie surprinde chiar acel moment al identității surprinse fragmentar pentru suntem o suma de influențe, de *"împărțeli"* între cine suntem și cine am vrea să fim, între ceea ce ni se cere și ceea ce putem da, între noi și imaginea noastră. Suntem așadar o fracție din ceva, câteodată mai mult, câteodată mai puțin.

Fracția

Mijlocul e al nopții, al zilei
Al unor forțe opuse care ne împart existența
În jumătăți de măsură

În semi-zei ai răsăritului și ai amurgului
Ai demiurgului
Jumătăți de măsură cu care umblăm ziua întreagă
Ca un suflet pahar umplut pe jumătate
Din care stropi sar pe podeaua prăfuită
Și astâmpără setea unui drob de sare
Presărat în genunile noastre în care ne adâncim pe jumătate
În căutare de cealaltă jumătate
Pe care o pierdem în noapte și o naștem în zi
Asupra căreia ne aplecăm adesea cu grija închipuită a zilei de mâine
Pe chipul nostru pe jumătate plin, pe jumătate gol
Cu un ochi orb, cu un ochi clar văzător
Ca un vânzător care dă cu o mână și ia cu cealaltă
O jumătate de zi, o jumătate de noapte
Pe care le împărțim pe atât de egal
Pe cât ne vedem sau pe cât ne înjumătățim
În paharul zilei, în paharul nopții
Pe o linie orizontală sau pe o linie verticală
După cum jumătățile noastre de inimă aleg să răzbată
În realitatea de cincizeci de procente
Pe care o împart în valsul pe jumătate
Al sistolei și diastolei
Reflectate într-o doime de gesturi
Și o doime de cuvinte
Până revenim doi pe doi
O fracție echiunitară
Cu necunoscutul din noi

Întâlnire la Getafe, Madrid, cu o comunitate unită prin cultură și spirit românesc



Mă aflu la Madrid din septembrie 2021, atunci când am primit o bursă de studii la Universitatea Autonomă, Școala Doctorală a Facultății de Litere și Filosofie, fiind acceptată în calitate de student internațional din partea Universității București. Proiectul meu de cercetare își propune un studiu de tip monografic, consacrat poetului și

prozatorului Mircea Ciobanu.

Astfel, în data de 8 octombrie 2022, la **Casa Regional de Castilla la Mancha**, în cadrul **Primului târg de carte românească de la Madrid**, am fost implicată în organizarea evenimentului bilingv „**Mircea Ciobanu, poet în vremea lui Ahab**”. Alături de poetul **Dragoș Popa (ASARS)** și scriitorul **Nicolae Coande** am căutat răspunsuri la întrebarea: *Ce rămâne din moștenirea poeziei lui Mircea Ciobanu la 26 ani după ce poetul s-a stins din viață?*

Am petrecut, așadar, câteva ore bune în Getafe, locul în care am întâlnit o comunitate unită prin cultură și spirit românesc, oameni ce poartă în suflet dragostea de țară natală și dorința de promovare dincolo de granițe. Un astfel de târg implică multă pregătire (e mult mai simplu să fii vizitator), dar e întotdeauna un exercițiu de admirație închinat lecturii, o incursiune în lumea literaturii contemporane, o poartă deschisă spre cunoaștere și merită toate eforturile.

Am plecat de la eveniment cu un braț de cărți, unele mi-au fost dăruite (în ciuda insistențelor mele de a le plăti, căci consider asta o formă de

respect, un mic gest de apreciere pentru talentul și munca depusă) și am văzut mulțumirea întipărită pe chipul autorilor, semn că scopul târgului nu este doar comercial, ci o intersecție, un spațiu deschis, unde nu se știe niciodată cine dă și cine primește.

Mi-a plăcut că au lipsit forfota și zgomotul inerente unui târg de carte, atmosfera a fost caldă, plăcută și prietenoasă. A fost o zi în care m-am bucurat pe deplin de cei ce înfrumusețează și îmbogățesc cultura română. I-am întâlnit pe: Felix Nicolau, Adrian Suci, Eugen Barz, Nicolaie Tony Dincă, dr. Aurel Furtună, Marin Dumitrescu, Elisabeta Boțan, Marilena Matei, Marius Gîrniță, Valeru Ciurea etc. Popasul în fața standurilor colorate, răsfoirea volumelor expuse, contactul direct cu autorii și editorii, fotografiile cu alți vizitatori mi-au oferit o dispoziție minunată și încrederea că aceste acțiuni, organizate de oameni pasionați, îmbunătățesc imaginea României peste hotare.

O reverență pentru organizatori și sper ca acest târg să devină o tradiție!

Antonia Maria Drăghici



Aș spune că îmi place să lucrez cu poezia chiar dacă există și momentul întâi, în care nu neapărat știu cum să o fac.

Dar cum nu am obiceiul să îmbrac evidentul în fraze frumoase, o să spun doar că am așteptat cu interes poezia lui Nicolae Coande, fără a avea alte intenții în ceea ce o privește în afara unei apropieri lipsite de ipocrizie.

Când am început lectura, nu s-a vrut plan de traducător. Poate și pentru faptul că eu nu muncesc la traduceri, ci mă dedic anumitor opere pe care mi-aș dori să le aud în spaniolă. Anumite traduceri îmi surdă, le încep pur și simplu într-o zi.

Spontaneitatea poeziei lui Nicolae Coande, felul în care poetul percepe și cititorii percep de la el, m-au făcut să îmi dau seama că am nevoie de un viitor alături de poemele astea.

A ajutat și faptul că Nicolae Coande, pe care l-am cunoscut la începutul verii la Madrid, m-a

"Verano Tequila" - Nicolae Coande

tratată ca pe un adult în ale traducerii.

Deși a gândit dacă să se dea pe limba mea, a analizat și și-a pus întrebări, chiar mi-a trimis (manuscrisul) la catedra profesorilor universitari de la Literale craiovene.

Traducerea este compatibilă doar cu ea însăși, se poate verifica corectitudinea gramaticală dar doar atât. În rest, ea nu poate sta cuminte și provoacă constant. Proiectul Verano Tequila e o lirică de mandibulă trecută prin forjă.

Nu l-am întrebat pe Nicolae Coande cum a apărut poezia lui, nici măcar n-a ales ritmul volumului prin căutarea poemelor potrivite.

Am acceptat colaborarea dar am crezut că ar fi bine ca participarea poetului să se rezume la a-mi trimite PDF după PDF. Am regândit locul lui Nicolae Coande în propria poezie, considerând că e singura formă sănătoasă prin care Coande poate cădea de acord cu spaniola.

Nu s-a simțit jignit, ideea era să evidențiem poeme, soluția eradicării orgoliilor a fost gândul cel bun pentru carte.

Cred că traducerea, ca proces, este instinctuală. Am muncit cu drag, spre sfârșit,

nici măcar presiunea obținerii unor rezultate pozitive, ca reacții ale publicului și criticii, nu m-a mai intimidat.

Despre Verano Tequila nu vreau să presupun nimic chiar dacă sunt un om hotărât.

Mi-a plăcut să iau parte la cartea asta și să ajung să mă cunosc bine cu Nicolae Coande și cu determinarea poeziei lui.

Mi-a plăcut că am început Verano Tequila, dar și că nu mi-a rămas în urmă. Aș fi putut traduce multe alte lucruri, dar am ales asta.

Îmi place Verano Tequila cum îmi place arta a la montaña rusa!

Laura Cătălina DRAGOMIR





Artiom Oleacu, sau când se lasă cortina poeziei

Artiom Oleacu (n. 1986, Chișinău) este actor, poet, dramaturg. A absolvit Academia de Muzică, Teatru și Arte Plastice din Chișinău, specialitatea actorie. Masterat de dramaturgie și scenaristică. Din 2011 este actor la Teatrul Național „Satiricus Ion Luca Caragiale”. În 2015 a câștigat Concursul de Dramaturgie, organizat de Uniunea Teatrală din R. Moldova. A participat la atelierul „Vlad Ioviță” și cenaclul „Republica”. A publicat în Revista Literară, ALECART, Poesis Internațional, Crevice etc. În 2019 a câștigat premiul „Alexandru Mușina” pentru debut în poezie, cu volumul „Miere pentru toate exponatele”, Editura Tracus Arte. A făcut video-poeme la textele lui Claudiu Komartin, Radu Vancu, Radu Andriescu, Ionel Ciupureanu, Dimitrie Stelaru, C.T. Lituon, Eugen Cioclea, Domnica Drumea, Teodor Dună, Ioana Vintilă, Paul Celan, Bacovia etc

În definitiv, ceea ce se aștepta de la Artiom Oleacu era să permită poeziei să se expună și sieși să îndeplinească o profesie: actoria.

În definitiv, prin catalogare și poziție, poeții pun ordine în poezie.

Și poate că Artiom Oleacu nici nu ar fi fost capabil să se stabilească doar ca “urmăritorul” unor poeți care continuă în vigoare.

Cu o mobilitate, reproductivă și nedisimulată, a găsit poezia pe care poeții nu voiau să o facă.

Imprevizibil cu influențele, a pus în mișcare o scriitură în care el face totul.

Ai căpătat semnificație în literatura din Moldova, volumul de debut a făcut efectivă intrarea ta și pe piața de carte din România.

Te-a dezodat vreun veto? Să faci rău prestigiului e una din preferințele cu efect ale lumii actuale.

Artiom Oleacu: Eu mi-am căutat mereu de scris. Am muncit pe parcursul anilor, teatrul și poezia au fost doi prieteni fideli, poate cei mai fideli, și-atunci când cineva din ei o ducea prost, celălalt sărea în ajutor ca un frate mai mare sau ca un tată. Rezultatul e unul de care mă bucur. Probabil sună patetic, dar așa a fost. Personal nu pot spune că Spinner e doar poezie, nicidecum,

e și-un dialog sau monolog, depinde din ce unghi privești, care poate cu ușurință să fie interpretat, în Miere pentru toate exponatele, la fel, sunt câteva personaje, bine construite, pe care se ține toată istoria poveștii.

Par autobiografice aceste cărți, dar e mult mai multă ficțiune în ele decât se poate crede.

În rest, m-am străduit să nu fiu atent la tot felul de perturbări.

Nu știu dacă am răspuns la întrebare, sper că da.

Când scrii, decizi pe cine salvezi. Ești pentru o poezie a cauzelor sau una a persoanei?

Artiom Oleacu: Nu am chiar atât de multe povești, deci încă n-am avut această dilemă.

Cercul lui Artiom e destul de restrâns, și-n viață, și-n poezie.

Referitor la alegerea dintre o poezie a cauzei sau a unei persoane, vreau să cred că lucrurile se-mpletesc, în orice caz tind spre asta.

Și totuși am pornit de fiecare dată de la oameni, am ales oamenii, ca apoi să creez atât cât pot, mici universuri.

Așa a fost și-n Spinner, și-n Miere pentru toate exponatele.

Nu cred că au fost cazuri când mi-am zis, uite cartea asta sau poemul ăsta va fi pe o temă

concretă, lucrul ăsta mi se întâmplă în piesele de teatru, acolo pot să ating problemele sociale, traumele, fragilitatea, nedreptatea, în poezie, totul pleacă de la Artiom, dar rezultatul final e destul de imprevizibil, inconștient, tot la teatru ajung.

O magmă austeră de peripeții acumulate sub criteriul unor relevanțe deloc comode și asistența unui avatar: Artiom. Citindu-te, citești flashbacks, cum e să ai o conștiință pe care să n-o lase indiferentă cum erai tu înainte?

Sper să nu schimbi tema!

Îți atribui amintiri diferite celor pe care nu le-ai trăit? Genealogia evenimentelor nu mereu e un “edificiu fericit”. Cum privești ingineria prin metaforă?

Artiom Oleacu: După cum am spus mai sus, e mult mai multă ficțiune în poemele mele, decât se poate crede, pare o poezie autobiografică, dar nu e chiar așa.

De la persoanele apropiate, într-adevăr, pot lua câte ceva, dar iarăși totul e trecut printr-o metamorfoză destul de riguroasă.

Nu simpatizez cu banalizarea răului deja făcut. Tu ai simțit vreodată că e pe deasupra posibilităților tale să te responsabilizezi și



să responsabilizezi și în jur, scriind despre experiențe proprii?

Artiom Oleacu: Nu mi-am pus ca scop niciodată să responsabilizez, cel puțin în poezie.

Va suna cam egoist și ca un clișeu, dar cred că poezia o scrii pentru tine, doar pentru tine.

Că inspiră, că ajută, că tratează, că bucură, că întristează, că vindecă, că educă, că dezvoltă, asta-i altceva, dar cred că poezia o scriem pentru noi, cei care nu găsim alte ustensile de a repara ororile sufletului, decât doar prin poezie, scuze, dacă iarăși sună patetic.

Cât timp ți-ar lua să-mi vorbești despre tatăl tău? Când nu ești nici resemnat, nici amabil, ce știi despre el?

Artiom Oleacu: Foarte puțin, o secundă cred. Nu știu chiar nimic despre el și nu l-am văzut niciodată.

Referitor la Spinner, după cum am spus și în alte interviuri, acolo e o discuție imaginară cu tata, cred că pot să repet acest lucru.

Adică e necesar să se știe acest lucru chiar înainte de lectură, pentru cei care n-au citit Spinner.

Ești artistic-polivalent. Ai dat prioritate vreunui model în viață? A existat cineva care să-ți spună "ai putea face asta" ca formă de-a-ți împărți talentul și a te conecta cu ceilalți?

Artiom Oleacu: Bună întrebare! Oameni care te ajută și te susțin cu adevărat sunt foarte puțini.

Sigur, prioritate au cei dragi, oamenii care te cunosc cel mai bine, care știu ce poți, și care au încredere în tine, ei sunt primii care aud textele, îți dau sfaturi și te sprijină.

Și totuși munca, procesul, rutina, n-o face nimeni în locul tău și nici nu trebuie.

Poate dintr-o parte pare că e ceva simplu, dar ca să faci acești pași, primii pași, în actorie, în scris, oricum trebuie să depui un efort, eu m-am străduit să fiu perseverent și să ascult părerea profesioniștilor, dând aroganța și naivitatea la o parte.

Mi-am căutat de scris și de scenă, pentru că îmi place să fac asta, în teatru e o muncă colectivă, aproape ca în fotbal, mai este regizorul care te ghidează, în scris m-am sprijinit pe oamenii în care am încredere, lecturi și autori de valoare.

Teatrul e o artă în care trăiești lângă o mulțime de oameni. Distribuția este de nerealizat în cazul poetului. Cum aranjezi cu identitatea pentru ca lucrurile să-ți iasă bine?

Artiom Oleacu: Nu m-am ciocnit cu această problemă nici în teatru și nici în poezie.

În teatru pentru că sunt actor, or distribuția o face regizorul, în poezie pentru că după cum am spus nu folosesc multe personaje.

Ai fost întrebat vreodată ce necesitate era să fii și actor și scriitor?

Artiom Oleacu: Am fost întrebat de multe

ori dacă reușesc să fac și actorie și scris, dar răspunsul rămâne același, sunt un actor care încearcă să scrie.

Țara în care te naști e dintre lucrurile care nu-ți trec. Țara în care rămâi să trăiești e consecința felului în care alegi "să stai cu picioarele pe pământ". "Recunoscător" sau "recunoscător că poți trece peste" faptul că ești numai moldovean?

Locuiești și activezi la Chișinău, cumva demonstrezi zi de zi că a meritat să rămâi.

Artiom Oleacu: Ca să scrii ai nevoie de un creion și o foaie, ca să joci o scenă și un spectator.

Nu demonstrez nimănui nimic, scriu și joc pentru că îmi place.

Asta nu ți-o poate lua nimeni, din fericire nu trăiesc așa cum au trăit unii oameni celebri în dictatură. Slava Domnului.

Cu cine ai vorbit prima dată că vrei să fii scriitor? Înainte de-a debuta cu poezie-manuscris, te-ai aliniat la dublu. Teatrului, scriind și interpretându-l.

E greu să te decizi să intri și în altă categorie profesională?

Artiom Oleacu: Nu cred că am vrut vreodată cu adevărat să fiu scriitor, poet cu atât mai mult, deci n-am vorbit cu nimeni despre asta.

Mi-aș dori să scriu o piesă bună în versuri ca să fie montată.

În rest nu fac mare deosebire dintre scris și teatru, m-am pomenit că în ultimul timp simt aceleași emoții în ambele tabere.

Există diferențe între Poezie și poezii. Fără să lași victime, ce părere ai despre poezia de curriculum?

Artiom Oleacu: Nu știu dacă sunt eu ăla care trebuie să răspundă la această întrebare, sunt oameni care se dedică cu adevărat poeziei, citesc zi de zi, scriu zi de zi, merg la festivaluri de poezie, fac lansări, lecturi, se ocupă de revistee și cenacluri, scriu articole, traduc, mie poate să-mi placă și o poezie foarte proastă.

În publicitatea americană apărea celebrul "îmi plăcea așa mult produsul că am cumpărat compania". E de înțeles și în cazul poeziei?

Artiom Oleacu: Nu știu, mie mi se întâmplă des să merg la librărie și să cumpăr poezie în cazul în care mi-a plăcut mult, chiar dacă trebuie să tai din altă parte până la salariu.

Pentru niște oameni atât de siguri, cum se presupune că sunt actorii, cum e să rămâi să faci o profesie atât de nesigură, laboral-nesigură?

Au existat și roluri pe care nu le-ai primit și-ai fi vrut? Te gândești vreodată la utilitatea unui plan B?

Artiom Oleacu: Dacă mă gândesc la un plan B? Profesorul meu de actorie, ne recomanda să ne întrebăm în fiecare zi dacă vrem să facem



această profesie, în ziua în care voi simți că nu-mi mai place actoria, voi schimba placa, sper ca acest lucru să nu se întâmple curând și să pot face actorie cât de mult posibil.

Referitor la roluri, cu timpul am înțeles că toate rolurile sunt importante, mai ales acelea care nu sunt principale.

Artiștii reflectă oamenii pe care îi are societatea, conflictele și felul în care ajung să se înțeleagă. Jocul scenic e un training pentru când ieși pe stradă?

Artiom Oleacu: Eu separ viața cu scena. În viață mă dizolv în mulțime. Personajele pe care le joc evident că lasă urme și uneori chiar cicatrici, dar asta rămâne pe interior.

Nu știu, posibil că sunt actori care profită de anumite chestii, joacă și-n viața de zi cu zi, dar asta nu mi se pare un lucru corect.

Pandemia, cu calendarul ei de zile aproape identice, nu te-a devorat. A rezultat rentabil să îți activezi obiceiul scrisului, într-o perioadă în care, o majoritate importantă, a devenit adictă pasivității.

Că scrisul nu e un sentiment periferic pentru tine, o demonstrează ascensiunea la a doua carte. Cum se gestionează confirmările?

Artiom Oleacu: Cei cărora le place scrisul au scris și până la pandemie și scriu și după ea.

Câteodată iei un poet, îl citești, și după, nu mai poți să îl lași. Câteodată există poezi pentru care cititorii ar face "orice ar fi".

Artiom Oleacu, oamenii sunt un bun motiv să continui să te exprimi! Și să ți-i faci cititori în fiecare zi.

Laura Cătălina DRAGOMIR



UBI PATRIA, IBI EST

Cristi MERCHEA

românii care au plecat au alte țeluri, ambiții, dirința de a face ceva. Și pentru că în țara aceasta condiția reușitei este munca, implicarea, capacitatea de a fi bun care nu trece niciodată neobservată românii dau tot ce au mai bun. Aici doar și exclusiv este premiată competența. Nu te întreabă nimeni de unde ești și câți ani ai, ci doar ce știi să faci și cât de bine știi ceea ce spui. După

aceea vor afla și de unde ești. Dar e mai puțin relevant dacă ești negru sau verde, gras sau slab, cu handicap sau întreg. Meritocrația este regula de aur a acestei societăți în continuă evoluție.

Plecăm spre locul de muncă. Un bloc cu apartamente pentru cei peste 60 de ani, unde noi facem întreținere și unde ajutorul managerului e un băiat înalt, tânăr, manierat, frumos îmbrăcat, cu gesturi manierate. Ați ghicit: român și el.

La prânz ieșim la un KFC în apropiere. La rând, în fața noastră, patru români iau de-ale gurii. Nu i-am recunoaște dacă nu ar vorbi. Toți îmbrăcați corect, corespunzător, cu echipamente de protecție specifice șantierelor englezești unde nu se intră nici cu papuci de gumă, nici cu adidași și trening.

De pe fereastra apartamentului privim în curtea unei școli. Și aici niște muncitori au venit să monteze niște floriere din lemn. Doi dintre ei, la fel, români.

În fine, seara, după o zi de muncă, unul dintre colegi, care mănâncă țigările pe pâine, zice să mergem să-și ia ceva tabac. Așa că, în cartierul Barnet ne oprim pe „Valea Prahovei”, un magazin românesc auster, cu o vânzătoare nu prea drăguță și marfă prost aranjată dar care are și ceva bun: țigări sub tejghea.

Cică mai e un magazin mult mai bun, mai aprovizionat, dar care are un defect: nu are țigări.

Ziua de muncă s-a terminat astfel la

ora fixată. Ca de obicei. Nimeni nu țipă, nu înjură, nu te zorește și nu te forțează. Lucrul trebuie făcut bine, în timp util, mereu verificat de un supervisor. Chiar și doi dacă sunt într-o echipă, unul face treaba asta: verifică.

Spre casă, la un semafor, două mașini se opresc în dreptul nostru. În spatele uneia, un „van” de muncă, doi pocnesc de zor semințe. Fețele și gesturile lor ne spun că-s tot de-ai noștri. Nici n-ar putea fi altfel. Aici oamenii cumpără semințele doar pentru a le da păsărilor.

*

A doua zi înseamnă un drum spre România. Autobuzul mă duce spre o gară de unde voi lua un tren spre aeroport câteva minute. În spatele meu o tânără vorbește unui bărbat despre zborurile spre București și Craiova de la Aeroportul Luthon. E și ea de-a noastră... „Romanian cuisine – Carpatian restaurant” se derulează repede pe geamul autobuzului. România e aici. Degeaba se strofoacă, chipurile, câțiva politicieni să-i mai cheme pe români înapoi. Degeaba se agită Repatriot să repatrieze pe cei plecați.

Oamenii au plecat și continuă să plece ca într-o hemoragie neoprită de nici un garou. Și nu există, pentru moment, niciun fel de garou care să stopeze această scurgere de populație, de forță de muncă. Pleacă indiferent de vârstă, de pregătire, de zonă. Pentru că oriunde, mai puțin acasă, e loc pentru toți cei care vor să facă ceva. Acasă nu.

Numai în ultimile luni, de la Brexit, în UK s-au înregistrat peste 940.000 de români pentru rezidență. Mulții nu au avut timp încă sau posibilitatea, dar o vor face. Aceasta ne dă dimensiunea extraordinară a poporului care nu mai vrea în Drangeastan, în Republica Oprișan sau Valea lui Mischie....

Vor acolo unde se simt siguri pentru ei și familiile lor. Acolo unde pot trăi fericiți, sunt apreciați, trăiesc, viețuiesc în siguranță și își pot îndeplini visurile, pasiunile...

Ubi patria, ibi est.

Dimineața mă trezesc într-o casă unde mai locuiește o familie de români: ieșeni. Băieți tineri, educați, cu o fetiță jucăușă și sprintsară de 4 ani care grăiește românește, dar mai bine englezește. E noua generație fugită din Dragneștan pentru că nu a văzut niciun viitor acasă.

La 6,30 iau la picior drumul până la o benzinărie unde mă găsesc cu echipa de șoc. Pe drum mă intersectez mereu, la aceeași oră, cu doi români: unul înalt, moldovean după accent și mersul nervos, care-și bagă și să-și scoată carne pe gură în puținele secunde de trecere. Celălalt, mai mic dar și el grăbit spre muncă, a trecut mereu tăcut, cu gândurile lui, ascultând sau nu turuiala colegului. Se grăbesc să construiesc în fiecare zi țara care i-a adoptat, pentru a primi, la fiecare sfârșit de săptămână, răsplata muncii lor. Bani siguri, care le vor face fericite familiile lor.

La benzinărie colegii mă așteaptă să mergem la „job”. Dar pe drum ne oprim la un depozit imens de materiale de construcții. Aici, aceeași placă. La poartă și la controlul materialelor, bărbați de culoare. Se mișcă încet, agale, cu calmul specific celor care au găsit un loc cald de muncă și care nu pretind mai mult de la viață. Dar la casă e un român. La coadă, pentru a plăti, din șase, trei sunt români. Printre rafturile înalte se aude românește, cu accente din toate regiunile țării. Managerul, îmi spune unul dintre colegi, e român și el după ce a plecat de jos, din locul unde acum moțăie negrul care ne controlează ce am cumpărat. Pentru că



Cu mult curaj înfăptuiește Nicolae Stan un roman (Oglindă spartă, Editura Junimea, 2022, titlu agathacristean, dar nu mai mult) aproape sămănătorist pe care Gândirea l-ar fi publicat cu drag, în vremuri în care nimic nu poate fi mai compromițător decât a publica în interbelica Gândirea. Fără multe fasoane stilistice și narrative, această proză purcede la descrierea și analiza vieții și trăirilor unui preot de țară. Chiar dacă are studii și soție masterandă în literatura franceză, tot despre un preot de țară este vorba și niciun fir de ironie nu se împletește în diegeza.

Folosind o abordare selectiv omniscentă ramificată ce îi permite să reducă observația detaliată a gesturilor, personajelor și a interacțiunilor dintre ele, romancierul plonjează cu voluptate în asamblarea mentalităților dintr-o enclavă (satul Crăsani) și în dezvoltarea conflictelor care vor conduce de la misionarismul rural la schimnicia curajoasă.

De la această tonalitate andante în care preotul Radu își asumă viciul fumatului de pipă în văzul evlavioșilor săteni și în care se prefigurează diferențe în țintele de admirație – preoteasa favorizându-l pe Ștefan cel Mare și Sfânt, în timp ce Sfinția Sa înclină către Vlad Tepeș (*“Vlad a fost un soi de Odiseu pe pământ românesc, iar Ștefan – concede cu greu – un Ahile [...] în mijlocul unui popor al impulsului”*), până la allegro furioso al deciziilor drastice și al ritualurilor cvasi-magice. Tânărul preot notează vizionar într-un catastif numele celor care presimte că vor face Marea Trecere întru sfințenie. Magicul bulgakovian avansează până într-acolo că se fac intervenții pentru modificarea ordinii din catastif.

Dincolo de labirinturile teologice și psihologice, scriitorului îi plac limpezimile și un stil obiectiv, tranzitiv, cum îl vedea Radu G. Țeposu. Astfel, literatura română dobândește un nou roman de parohie, mai teologal decât cele ale lui Agârbiceanu și Galaction. Remarcabilă este cunoașterea profundă a contextului „romanizat”. De aici rezultă autenticitatea și omogenitatea universului epic.

Un nou părinte Trandafir mai spiritualizat și mistic plonjează în lumea satului. Acum un sat modernizat și pestriț, cu situații de viață complicate, cu Facebook și drame tot mistice.

De ce să beau cafeaua la terasă când am cafea acasă?

Felix NICOLAU

În această lume toți au preocupări spirituale, indiferent de meserie și de preocupări. Hrănirea găinilor, dialogul cu motanul, exaltările mistice și impresia de persecuție organizată – toate sunt forme de spiritualitate. Cine nu participă la ele nu accede la condiția de personaj.

Pe de altă parte, romancierul se arată un expert al vieții la țară, așa că autenticitatea este una complexă. Exuberanța stilistică, inexistentă, este suplinită de această minuțiozitate a detaliului la care se adaugă unele formulări memorabile.

Însă tonalitatea generală este una de apreciere a tradițiilor, a istoriei și a religiei străbune, a bunului simț și a măsurii în toate, până și în cultură. Un clasicism tulburat de o sinucidere cu reverberații în acest miniunivers și care este valorificată tot în sens spiritual, prin depășirea măsurii înspre climaxul existenței umane, sfințenia.

În fond, romanul este un omagiu, mai mult decât o radiografie, a unei lumi dispărute recent, lume fondată pe respect, devotament, profesionalism: *„A fost podarul perfect. Specula cu dibăcie curentul viclean al apei, trăgând cu putere de cablu, fie către el, fie îndepărtându-l de sine, după împrejurări. Iar alcătuirea magnifică de scândură și tablă îi urma mișcările fără abatere, supusă ca un armăsar dresat. Era plătit de crăsăneni așa cum se cuvine unei meșter adevărat. Un meșter harnic, care mereu trebuia pe pod, bătea un cui, finisa cu rindeaua, aranja tabla ce mărginea măiastru podeaua din lemn. Era regele. Tata era regele.”*

Așadar, Nicolae Stan comite un gest de frondă prin conservatorism pur și dur, indiferent că psihologic sau al faptelor, și prin ortodoxism neprogresist.

Elanurile parțial iluministe ale tânărului preot vor fi stăvilite de tipicul așezării societății crăsănene. De pildă, majoritatea se opune înființării prin eforturi proprii a unui Centru



social. Preotul va mai înregistra o dezamăgire, însă punctul de vedere al multor enoriași este că nu se cade să-ți sfârșești zilele într-un azil, ci la tine acasă.

Nimic din negația și neîncrederea în artă a romanului postmodern. În ceea ce privește poietica, acest proiect narativ este confirmat și consacrat de decenii. Ce-i drept, tendința de întoarcere la romanul obiectiv și la narațiunea realistă este tot mai puternică. Bunăoară, la noi până și douămiiștii și sateliții lor practică această modalitate de recăștigare a publicului larg, cum ar fi Dan Coman în *Căsnicie*. Însă acolo minimalismul, individualismul dezabuzat și mizerabilismul constituie tonica acordului. În schimb, la Nicolae Stan totul este simbolic, cu sensuri sigure, cu valori clare și măcar admirate, chiar dacă nu mai sunt de actualitate.

Un roman cu mesaj de ținută.

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ SOLIMUNDO

ASOCIACIÓN SOCIO-CULTURAL ROMANATI

ASOCIAȚIA SUFLET ROMĂNESC

Seri și evenimente culturale la

CENTRO CULTURAL LA TIERRA TRACIA

Torrejón de Ardoz

- Întâlniri cu artiști români
- Lansări carte
- Spectacole muzicale
- Ateliere copii și adulți
- Expoziții etnografie și folclor
- Prezentări artistice
- Dezbateri
- Teatru
- Conferințe
- Creație artistică
- Bibliotecă de carte românească
- Pictură

Din 19 noiembrie 2022 ne întâlnim și în Calle Ferrocarril /15, Torrejón de Ardoz, Madrid

SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR PE ÎNȚELESUL TUTUROR



Restartarea Trianonului și refederalizarea Europei

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

Observând că Europa repetă astăzi, nejustificat, istoria anilor 1933-1939, considerăm necesar să repunem în discuție, cu referire la România, țară prin tradiție obiect al agresiunii, câteva dintre problemele care au frământat popoarele și au impus marilor personalități politice mondiale ale anilor 1918-1920, eforturi de definire și soluționare. În primul rând, discutarea sub aspect juridic a raporturilor dintre „Alba-Iulia” și „Trianon”, care tind să constituie o falsă problemă actuală. Bălbâiala justiției noastre în ultimii ani, cu grave repercusiuni asupra eficacității și securității instrumentelor Legii, ne-au ridicat justificative semne de întrebare în privința capacității juriștilor noștri (ale căror proteste față de lamentabilul spectacol încă nu s-au făcut auzite) de a aborda cu răspundere o astfel de problematică. De aceea, ne-am încumetat, de pe poziția istoricului, să ne lărgim puțin sfera de investigație, în domeniul dreptului internațional, cu speranța că vom reuși să deturnăm atenția juriștilor, chiar și a celor „de boutique”, spre probleme de interes general, care, nerezolvate, pot avea consecințe ireparabile și că vom pune, în același timp, la dispoziția celor ce azi reprezintă cupola de decizie a lumii, câteva repere utile pentru soluționarea, să zicem, a unor crize reale sau potențiale, repere ce au ghidat cândva efortul de analiză, decizie și acțiune al predecesorilor lor.

Mesajul în 14 puncte dat la „facerea” noii lumi, contemporane, de președintele de atunci al S.U.A., Woodrow Wilson (1913-1921), a însemnat, îndeosebi pentru popoarele încătușate de monarhia bicefală, actul de solidarizare a Lumii libere cu propria luptă pentru libertate. Sperjurul a prins glas și atunci, prin mesajul lui Carol de Habsburg „Către popoarele mele credincioase” (3/16 octombrie 1918) dar nu a putut impresiona pe nimeni deoarece omenirea întreagă era în cunoștința de cauză.

Iată care a fost Declarația de răspuns,

comună, a Comitetelor Naționale român, cehoslovac, iugoslav și polonez, atât de actuală prin semnificația acordată intenției ascunse în sptele conceptului de „federalizare”:

„Guvernul Austro-Ungar, pentru a salva imperiul Habsburgilor în ajunul derutei sale militare și al descompunerii sale politice, lansează, concomitent cu cererea sa de pace adresată președintelui Wilson, ideea unei federalizări a monarhiei dualiste. Și de această dată, ca întotdeauna, guvernul Austro-Ungariei urmează tradiția sa binecunoscută, de a căuta, prin formule seducătoare să evite marile adevăruri ale gândirii politice. Reprezentanții oficiali ai Monarhiei de Habsburg, susținuți numai de către maghiari și germanii austrieci, cele două popoare exploatoare ale unor națiuni care constituie marea majoritate a imperiului, cred că au găsit în ideea federalizării un nou mijloc de a le continua sistemul lor imoral și anacronic de guvernare, îndepărtând consecințele logice de libertate și justiție accentuate de președintele Statelor Unite. Comitetele reunite ale Naționalităților oprimate din Austro-Ungaria, având în vedere că este vorba de existența lor națională, denunță opiniei publice mondiale acest act de ipocrizie diplomatică.

Bazându-se pe principiul naționalităților și al organizării democratice, singurele temeuri ale vieții de stat admise de către puterile aliate, aceste popoare au afirmat într-o manieră categorică, prin cuvinte și arme, programele lor politice: constituirea de state naționale independente pe teritoriul actual al Austro-Ungariei. Aceste națiuni, ferm convinse că pacea nu se poate face și nu poate dura pe continent decât prin liniștirea conștiinței popoarelor, contestă prin urmare guvernelor de la Viena și Budapesta, legitimitatea politică și morală de a vorbi în numele lor...”

Noua Europa nu se putea manifesta decât democratic. Soluția pentru care s-a optat a constat în vegherea respectării noilor principii ale dreptului internațional, vizând manifestarea liberă a voinței popoarelor eliberate. Astfel încât, marile puteri, abținându-se atunci de la orice intervenție în

casa altuia, popoarele au decis cu rapiditate: adunarea reprezentativă convocată de Turcinsky Sv. Martin, la 29 octombrie 1918, de Consiliul Național Slovac a votat în unanimitate independența și unirea Slovaciei cu Cehia; la 14 noiembrie, la Praga, Adunarea Națională consfințează ca act de voință al slovacilor și cehilor nașterea Republicii Cehoslovace cu Thomas Garrigue Masaryk în funcție de președinte; la 17 octombrie 1918, reprezentanții tuturor slavilor de sud-vest (sârbi, croați, sloveni și bosniaci) alegeau la Zagreb – Consiliul Național Iugoslav care a numit guvernul provizoriu, a proclamat Statul național independent și suveran al sârbilor, croaților și slovenilor (29 octombrie); la 24 noiembrie Vecea (Adunarea populară) a votat unirea noului stat cu Serbia, urmată fiind de skupstinile populare din Voivodina (25 noiembrie) și Muntenegru (26 noiembrie), Unirea devenind fapt împlinit la 1 decembrie; la 30 octombrie 1918, în Austria, asumându-și întreaga putere și responsabilitate, Adunarea Națională Provizorie a delegat Consiliul de Stat și a format noul guvern, încredințând mandatul lui Karl Renne; la 12 noiembrie 1918 s-a proclamat Republica Ungară, Consiliul Național Ungar alegându-l în funcția de președinte pe Karolyi Mihaly.

În acest context, uzând de dreptul la autodeterminare recunoscut popoarelor și urmând drumul deschis de frații basarabeni care proclamaseră unirea cu Țara la 27 martie/9 aprilie 1918, poporul român din Bucovina, Transilvania, Banat și „Partium” (Teritoriile românești dintre Carpații Occidentali și Tisa) și-a desfășurat și el, în conformitate cu normele și principiile de drept internațional recunoscute, acțiunea proprie pentru independența și unitatea statală...

Ceea ce se întâmplă acum în Europa, prin Uniunea Europeană, nu e decât o tentativă disperată de re-federalizare de tip austro-ungar, prima fază fiind fărâmițarea entităților statale formate la sfârșitul Primului Război Mondial. În cazul Iugoslaviei și Cehoslovaciei s-a reușit. Sunt „în lucru” Italia, Spania și România...

(Dr. Mircea Dogaru, „Între Alba-Iulia și Trianon - Ungaria tuturor cauzelor și războaiele de Succesiune”, Editura Mureș, 2019)



Abstract

Privind retrospectiv, analiza de față își propune să trateze istoriografia electorală a tranziției spre democrație și statul de drept a României după 1989, punând în prim-planul studiului alegerile prezidențiale, pe care le considerăm reperele esențiale ale transformărilor societății românești pe parcursul a trei decenii. Impactul lăsat de președinții României din anul 1989 și până în prezent a fost unul important, fapt demonstrat inclusiv de structurile „epoca Iliescu” ori „regimul Băsescu” sau „atitudinea președintelui Johannis față de PSD”, cu referire la perioadele în care aceștia s-au aflat la conducerea statului român. Această atitudine a fost tributară unei stări de fapt datorită evoluției istorice, în care cetățenii români cu drept de vot s-au raportat la lideri și înspre care s-au îndreptat și așteptările lor. Posibilitatea oferită prin legea electorală din martie 1990 de a alege în mod direct persoana cu cea mai înaltă funcție în stat, a avut impact asupra responsabilității publice a votanților, aceștia participând direct la ceea ce analiștii politici numesc „democrație participativă”. Interesul mai ridicat pentru alegerile prezidențiale în raport cu cele parlamentare sau locale poate fi explicat și prin acest mecanism de înțelegere, întrucât reprezentarea președintelui este considerată mai importantă decât cea a parlamentarului sau a aleșilor locali. Un alt motiv constă în personificarea de care beneficiază scrutinul prezidențial, spectacolul politic pe care îl oferă, divergența de opinii și reflectarea în mass-media.

Cuvinte- cheie: alegeri prezidențiale, campanie electorală, tur de scrutin, drept de

Paradigma alegerilor prezidențiale post-decembriste

Titi SULTAN, realizatorul emisiunii “Realitatea în Politică” la postul național de televiziune Kapital TV și “Revenirea la normalitate” la Inedit TV”, Specialist în drept constituțional și parlamentar

vot, sistem electoral, mandat prezidențial, secții de votare, vot prin corespondență.

1. Alegeri prezidențiale 1990- ION ILIESCU- Președinte din primul tur de scrutin (mandat provizoriu).

Primele alegeri libere pentru președintele României au avut loc la câteva luni după Revoluția din decembrie 1989, fiind marcate de o premieră, în sensul că, data de 20 mai 1990, a fost pentru prima și ultima oară (până în prezent), când un candidat a fost ales din primul tur de scrutin. Alegerile din data de 20 mai 1990 au fost organizate în baza dispozițiilor Decretului - Lege nr. 92 din 14 martie 1990 pentru alegerea Parlamentului și a Președintelui României (considerat la acel moment drept o lege electorală cât și o mini - Constituție), emis de Consiliul Provizoriu de Uniune Națională. Stabilirea rezultatelor votării s-a făcut conform art. 73 din Decretul - Lege nr. 92/ 1990, conform căruia „Este declarat Președintele României candidatul care a întrunit votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul alegătorilor înscriși în listele electorale. În cazul în care niciunul din candidați nu a întrunit această majoritate, se organizează un al doilea tur de scrutin, între primii doi candidați clasificați în ordinea voturilor obținute. Este declarat ales candidatul care obține cel mai mare număr de voturi”.

Demnă de remarcat este și împrejurarea că potrivit dispozițiilor art. 81 din Decretul - Lege nr. 92/ 1990 „Validarea alegerii Președintelui României se face de Curtea Supremă de Justiție, în plenul său, în termen de 20 de zile de la data alegerilor”.

În primul an de libertate, au concurat pentru funcția supremă în stat trei candidați: Liderul Frontului Salvării Naționale- **Ion Iliescu**, președintele Partidului Național Țărănesc- Creștin și Democrat- **Ion Rațiu** și **Radu Câmpeanu** - primul președinte post-comunism al Partidului Național Liberal.



- 17.200.722 de cetățeni cu drept de vot au fost înscriși, la acel moment, în listele electorale, iar prezența la vot a fost una nemaîntâlnită până în prezent la vreun tur de scrutin pentru alegerile prezidențiale;
- 14.826.616 de alegători s-au prezentat la urne, ceea ce reprezenta, în acel moment, 86,19 %, iar voturile valabil exprimate au fost în număr de 14.378.693.

Mandatul de președinte al României a fost câștigat din primul tur de scrutin de Ion Iliescu, care a obținut un număr de 12.232.498 de voturi, reprezentând 85,07% din sufragii. Conracandidații săi practic nici nu au contat, Radu Câmpeanu obținând 10,63% din sufragii (1.152.188 de voturi), în timp ce Ion Rațiu a fost preferat de 4,29 % dintre alegători (617.007 de voturi).

2. Alegeri prezidențiale 1992- ION ILIESCU- Președinte pentru un mandat de 4 ani.

La data de 27 septembrie 1992, cetățenii români cu drept de vot erau din nou chemați la urne pentru a-și alege președintele, de această dată în conformitate cu prevederile Constituției României adoptată în anul 1991 și a Legii nr. 69 din 15 iulie 1992 pentru alegerea Președintelui României.

Remarcabil este faptul că, potrivit dispozițiilor constituționale din anul 1991, mandatul Președintelui României este de 4 ani și se exercită de la data depunerii jurământului, nicio persoană neputând îndeplini funcția de Președinte al României decât pentru cel mult două mandate, acestea putând fi și succesive.

Au candidat mai multe personalități, printre care: **Ion Iliescu** (Frontul Democrat al Salvării Naționale), **Emil Constantinescu** (din partea Convenției Democrate), **Gheorghe Funar** (Partidul Unității Națiunii Române), **Caius Traian Dragomir** (candidat independent), **Mircea Druc** (Mișcarea Ecologistă din România) sau **Ioan Mânzatu** (Partidul Republican). În primul tur de scrutin

„în listele electorale permanente se regăseau 16.380.663 de cetățeni români cu drept de vot, din care s-au prezentat la urne 12.496.430 de alegători (76,29 %). S-au înregistrat 11.908.015 voturi valabil exprimate, care i-au trimis în turul al doilea de scrutin pe Ion Iliescu, cu 47,

continuare in pag. 18

34 % (5.633.356 de voturi), și pe Emil Constantinescu, cu 31,24 % (3.717.006 voturi).

Pentru al doilea tur de scrutin, erau așteptați la urne 16.597.508 alegători, din care s-au prezentat doar 12.150.728 de cetățeni români cu drept de vot (73,23 %). După desfășurarea votării, Ion Iliescu a obținut un nou mandat la Palatul Cotroceni, fiind votat de 7.394.429 de alegători (61,43 %), în timp ce contracandidatul său Emil Constantinescu a obținut un scor de 38,57 % (fiind votat de 4.641.207 de alegători).

3. Alegeri prezidențiale 1996- „Revoluția lui EMIL CONSTANTINESCU”.

Alegerile prezidențiale din anul 1996 schimbă paradigma politică, fiind pentru prima dată când un candidat de dreapta reușea să învingă reprezentantul stângii. Ion Iliescu a pierdut un al doilea mandat la Palatul Cotroceni, după o dispută pe muchie de cuțit cu Emil Constantinescu, cel pe care l-a surclasat cu patru ani înainte. Practic, a avut loc o mobilizare uriașă a electoratului nemulțumit de nerespectarea promisiunilor stângii politice, în încercarea de a da posibilitatea adversarilor acestora de a demonstra că odată ajunși la putere vor reuși să transpună în practică politica reformatoare de natură să ridice nivelul de trai al cetățenilor români. Primul tur de scrutin a avut loc în data de 3 noiembrie 1996, moment la care pe listele electorale permanente erau înregistrați 17.218.654 de cetățeni cu drept de vot. La urne s-au prezentat 13.088.388 de votanți (76,1 %), în timp ce voturile valabil exprimate au fost în număr de 12.652.900, iar 435.488 voturi au fost anulate. S-au înscris în competiția electorală 16 candidați care, după primul tur de scrutin, au obținut următorul număr de voturi:

- Ion Iliescu (PDSR) 4.081.093 voturi (32,25%);
- Emil Constantinescu (CDR) 3.569.941 voturi (28,22%);
- Petre Roman (USD) 2.369.941 voturi (20,54%);
- György Frunda (UDMR) 761.411 voturi (6,02%);
- Corneliu Vadim Tudor (PRM) 597.508 voturi (4,72%);
- Gheorghe Funar (PUNR) 407.828 voturi (3,22%);
- Tudor Mohora (PS) 160.387 voturi (1,27%);
- Nicolae Manolescu (Alianța Națională Liberală) 90.122 voturi (0,71%);
- Adrian Păunescu (PSM) 87.163 voturi (0,69%);
- Ioan Pop de Popa (UNC) 59.752 voturi (0,47%);
- George Muntean (PPR) 54.218 voturi (0,43%);

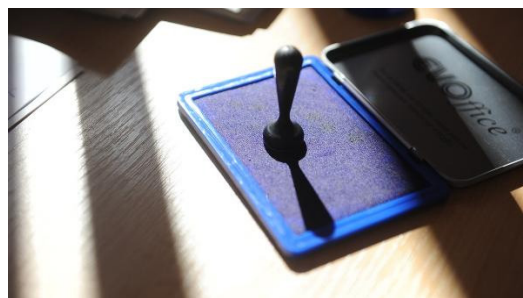
- Radu Câmpeanu (ANLE) 43.780 voturi (0,35%);
- Nuțu Anghelina (Independent) 43.319 voturi (0,34%);
- Constantin Mudava (Independent) 38.477 voturi (0,31%);
- Constantin Niculescu (PNA) 30.045 voturi (0,24%);
- Nicolae Militaru (Independent) 28.311 voturi (0,22%).

Prin urmare, pe data de 17 noiembrie 1996 a avut loc al doilea tur de scrutin, între primii doi candidați stabiliți în ordinea numărului de voturi obținute în primul tur, aceștia fiind Ion Iliescu și Emil Constantinescu.

Erau așteptați la urne 17.230.654 de cetățeni români cu drept de vot, din care s-au prezentat 13.078.883 (75,9%), iar voturile valabil exprimate au fost în număr de 12.972.485.

În urma desfășurării celui de-al doilea tur de scrutin, Emil Constantinescu câștigă alegerile și devine noul președinte al României, cu 54,41% (7.075.906 voturi), în timp ce Ion Iliescu a obținut doar 45,59% (5.914.759 voturi).

Remarcăm faptul că în acel an a fost adoptată Legea nr. 27 din 26 aprilie 1996 a partidelor politice.



4. Alegeri prezidențiale 2000. Ascensiunea „politică” a „Tribunului” CORNELIU VADIM TUDOR.

Alegerile prezidențiale care au avut loc în toamna anului 2000 au fost unele atipice, în care pentru prima dată un președinte în funcție refuză să mai candideze. Emil Constantinescu se declară învins de sistem și se retrage din viața politică, pe fondul accentuării crizelor politice din timpul mandatului său care au radicalizat populația și au arătat dezamăgirea față de speranțele și promisiunile așteptate cu mare optimism și încredere.

Pe 26 noiembrie 2000, în listele electorale permanente erau înscrisi 17.699.727 de cetățeni români cu drept de vot. S-au prezentat la urne 11.550.458 de votanți (65,31%), din care voturile valabil exprimate au fost în număr de 10.839.424, iar cele anulate în număr de 720.034.

S-au înscris în competiția electorală un număr de 12 candidați care au obținut următorul număr de voturi:

- Ion Iliescu (PDSR) 4.076.273 voturi (36,35%);
- Corneliu Vadim Tudor (PRM) 3.178.293 voturi (28,34%);
- Theodor Stolojan (PNL) 1.321.420 voturi (11,78%);
- Mugur Isărescu (CDR) 1.069.463 voturi (9,54%);
- György Frunda (UDMR) 696.989 voturi (6,22%);
- Petre Roman (PD) 334.852 voturi (2,99%);
- Teodor Meleșcanu (ApR) 214.642 voturi (1,91%);
- Eduard Gheorghe Manole (Independent) 133.991 voturi (1,19%);
- Graziela-Elena Bărlă (Independent) 61.455 voturi (0,55%);
- Paul-Philippe Hohenzollern (PRN) 55.238 voturi (0,49%);
- Ion Sasu (PSM) 38.375 voturi (0,34%);
- Nicolae Cervei (PLDR) 31.983 voturi (0,29%).

Prin urmare, au intrat în al doilea tur de scrutin primii doi candidați stabiliți în ordinea numărului de voturi obținute, respectiv Ion Iliescu și Corneliu Vadim Tudor. Rezultatul i-a luat prin surprindere pe mulți dintre alegători, fapt ce a determinat o mobilizare masivă în turul al doilea de scrutin pentru susținerea candidatului Ion Iliescu, mulți votanți având afinități de dreapta.

Astfel, la data de 10 decembrie 2000, cu o listă a alegătorilor identică din punct de vedere numeric cea cu primul tur de scrutin, s-a desfășurat al doilea tur de scrutin, cu o prezență la vot de 57,50% (10.177.343 de alegători).

În urma stabilirii rezultatelor votării, Ion Iliescu a fost votat de 6.696.623 de alegători (66,83%), în timp ce contracandidatul său Corneliu Vadim Tudor a obținut un scor de 33,17% (3.324.274 de voturi). Este ultimul mandat obținut de un candidat PSD la alegerile prezidențiale de atunci și până în prezent, deși, de fiecare dată candidatul stângii s-a calificat în turul al doilea de scrutin, dar de fiecare dată a pierdut competiția electorală.

Din punct de vedere electoral, în acel an a fost adoptată Legea nr. 3 din 22 februarie 2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului.

- Publicat în Monitorul Oficial nr. 35 din 18 martie 1990.
- Adoptată în ședința Adunării Constituante din 21 noiembrie 1991, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, PARTEA I, nr. 233 din 21 noiembrie 1991 și a intrat în vigoare în urma aprobării ei prin referendumul național din 8 decembrie 1991.
- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 164 din 16 iulie 1992.
- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 7 din 29 aprilie 1996.

continuarea articolului în numărul următor



Tu cum ai fost iubit?

Maria Mazilu- fondator Codependentaemotionala.ro.

Toți profesorii pe care îi avem la școala de formare în psihanaliză sunt deosebiți, dar unul se distinge în mod special. Se întâmplă constant ca explicațiile date să le încheie cu o concluzie care coboară liniștea peste noi, cursanții. Ajunge la miezul subiectului, la o profunzime dincolo de care pare că nu mai e nimic. Dar paradoxal, pe măsură ce pătrundem în idee, înaintea minții ni se revelează o imensă rețea. Pentru că, așa cum ne spune la fiecare curs **"totul este interconectat"**.

Zilele trecute, răspunzând unor nelămuriri, și-a încheiat seria de argumente:

- Și-atunci te întrebi: **"Tu cum ai fost iubit?"**

Ca și cum cineva ar fi umblat la butonul de volum al încăperii, brusc s-a făcut liniște. Completă.

Toți cei care urmărim cursurile, am fost sau mai suntem în diferite stadii de analiză personală (terapie). Avem deja experiență în a umbla în propria ființă, a ne descoperi și privi rănilile, a le curăța. Ajungi să stai față în față cu lipsa de iubire, în toate variantele pe care le-ai cunoscut, o retrăiești și te străduiești să o-nțelegi cu inima adultului care ești. Te doare, suferi, plângi, dar continui știind că prin ce treci e parte din vindecare.

Momentul acela de liniște mi-a reamintit ideea care îmi tot dă târcoale în ultima vreme: pentru fiecare individ, indiferent că sau cât de vindecat este, două lucruri sunt esențiale în viață: dragostea

și acceptarea. Ele stau la baza tuturor căutărilor și dorințelor, după ele alergăm înnebuniți.

Venim pe lume cu un temperament, care îmbracă haina mediului în care creștem. Primii doi ani sunt fundamentali, e perioada în care se pun bazele eului nostru, în care se plantează semințele a ce vor deveni convingeri despre viață și lume. Atunci deprindem și felul în care ne vom atășa mai târziu de oameni și cum vom relaționa. Experiențele ulterioare ne influențează și ele, dar modul în care le percepem, în mare parte, își are rădăcinile în acei primii ani.

Dragostea în acea perioadă are forma mângâierilor, dar, mai ales, a împlinirii nevoilor de bază; pentru a supraviețui, depindem de cei din jur. Pe măsură ce ne dobândim independența, iubirea se manifestă tot mai mult prin suport și atenție, și mai puțin prin satisfacerea nevoilor biologice. Însă indiferent de cum ni se arată, iubirea reprezintă mijlocul prin care devenim.

Chiar dacă e îndestulătoare, dragostea nu e perfectă și, cu toate astea, se poate vorbi de **"succesul"** ei. El este dat de sentimentul constant al copilului că cei care îl îngrijesc reprezintă baza lui de siguranță, sunt și vor fi acolo la nevoie, indiferent ce s-ar întâmpla.

Lipsa de afecțiune lasă goluri și răni. Cei mai norocoși rămân doar cu niște zgârieturi sau urme superficiale pe care le pot trata ușor. La vremea la care se produc avem doar instinct de supraviețuire, nu și capacitatea de-a înțelege ce ni se întâmplă. Evenimente cauzatoare pot fi nevoie nesatisfăcută (fie doar de afectivitate), respingere, indiferență, neacceptare manifestate constant. Pentru a ne adapta acestei realități, ne schimbăm pe noi. Desigur, nu poate fi vorba de o alegere și de o schimbarea conștiinței. Instinctul de supraviețuire, conștiința că depindem de ceilalți, dorința de a fi acceptați sunt atât de puternice, încât facem orice ca să ne modelăm după realitate. Ne adaptăm cât de bine se poate, cu ingredientele de personalitate,

temperament și ale mediului familial pe care le avem.

Doar că această formă de adaptare nu alină răni și nici nu umple goluri. Sperând că ajungem să nu le mai simțim, ne ocupăm de ele cu dependențe de tot felul, cu oameni care ne fac mai mult rău decât bine, cu lucruri lipsite de sens sau conținut, activități istovitoare sau muncă până la epuizare. De multe ori, fără să ne dăm seama, pretindem ca ceilalți să ne dea ce n-am avut, să aibă grijă de noi așa cum nu s-a făcut. Căutăm febril iubirea, în diversele ei forme și manifestări, însă cine nu a cunoscut-o, cum poate să o recunoască? Dacă am trăit respingere, cum știm să ne apropiem de iubire?

Teoria potrivit căreia felul în care am fost iubiți ne influențează felul de a fi, personalitatea, nu este nouă! Experiența terapeutică personală a revelat-o fiecăruia dintre noi, ca și conceptele despre care învățăm. Cu toate astea, cuvintele profesorului ne-au surprins și întors brusc la realitatea internă. Privind o cicatrice veche, în secunde ești străbătut de amintiri

Să fie iubită, cred că e obiectivul scris în instinct al oricărei ființe omeneste! Nu cred să existe cineva care să-și dorească să nu fie plăcut, acceptat. Doar că în această căutare a iubirii, omitem ce cel este mai important: pe noi înșine. Renunțăm la a fi obiect al iubirii și punem în loc lucruri, acțiuni, bunuri, diplome, tot felul de persoane. Considerăm că ele ne pot umple golurile și pansa rănilile. **"După ce/dacă am/fac asta am să fiu fericit(ă)!"** Iluzie! Și atunci, ce rămâne de făcut?

Soluțiile nu sunt miraculoase, cu efect de azi pe mâine; într-o primă etapă presupun disconfort, iar pe termen lung, efort și implicare. Ele înseamnă preocuparea constantă de a ne recunoaștea și recupera bucățile lipsă, de a ne umple golurile cu grijă și compasiune, de a ne iubi și accepta așa cum am fi vrut să fim cândva.



Motivarea și managementul angajaților

decât alți angajați - în vremuri economice bune sau rele.

Studiile spun că doar 15% dintre angajații din întreaga lume se încadrează în categoria **"motivați"** de aceea întrebarea: **"De ce este importantă motivarea angajaților?"** este o întrebare vitală pe care liderii trebuie să o ia în considerare. Motivarea angajaților ar trebui să fie principala responsabilitate a unui manager. Managerii sunt responsabili să se asigure că angajații știu ce au de făcut, să îi sprijine și să pledeze pentru ei atunci când este necesar și să le explice modul în care prin munca lor își aduc contribuția la succesul organizației.

Pentru a reuși în această responsabilitate, managerii trebuie să fie pregătiți pentru a avea conversații de coaching, frecvente cu angajații. Din păcate, majoritatea managerilor nu știu cum să facă conversațiile semnificative, astfel încât acțiunile pot fi interpretate ca micromanaging

fără a oferi instrumentele și direcția potrivită.

Oamenii își doresc să simtă că au un scop și un sens în urma activității lor. Vor să fie recunoscuți pentru ceea ce fac. Au nevoie de mai mult decât de un salariu bun pentru a investi în munca lor și pentru a realiza mai mult pentru compania ta.

Pe lângă un scop și un sens în urma muncii lor, angajații își doresc relații autentice, mai ales cu un manager care să-i poată pregăti pentru "nivelul următor" în cariera lor. Astfel se pun bazele unui proces de motivare al angajaților.

Este important să rămânem cu aceste idei și anume că una dintre cele mai mari descoperiri făcute de către cei de la Gallup este că: doar managerul sau liderul echipei reprezintă 70% din variația angajamentului echipei.

Camelia Potârniche
Partener LMI România & LMI Spain



Consultare interinstituțională și cu mediul asociativ românesc asupra documentelor strategice privind sprijinirea românilor de pretutindeni

Departamentul pentru Românii de Pretutindeni (DRP), beneficiar al proiectului cu finanțare europeană și proprie, „Cadrul strategic pentru dezvoltarea infrastructurii politicilor publice derulate de DRP“, a organizat în data de 2 noiembrie 2022 o primă consultare, care s-a bucurat de prezența numeroasă a reprezentanților instituțiilor publice și ai mediului asociativ românesc, pentru stabilirea structurii și elementelor fundamentale din Strategia Națională pentru Românii de Pretutindeni 2023 – 2026 și din Planul de Priorizare a intervențiilor destinate acestora. Evenimentul organizat în format hibrid (prezență fizică și online) se încadrează în seria acțiunilor destinate informării și consultării publicului pe care instituția le organizează periodic.

„Documentele strategice despre care discutăm astăzi vor sta la baza politicilor de mâine ale statului român în relația cu românii de pretutindeni. Ne aflăm aici să le discutăm și să ne asigurăm că integrăm cele mai bune moduri de răspuns la cerințele lor. Românii din afara granițelor reprezintă o resursă inestimabilă pentru statul român și ne dorim ca Strategia care va rezulta să ofere stabilitate în domeniu și să-i sprijine în mod real și pe termen lung pe românii aflați în diaspora și comunitățile istorice” – fragment din declarația secretarului de stat pentru românii de pretutindeni, gazda evenimentului, Gheorghe Cărciu.

Această primă variantă de lucru a documentelor este rezultatul unui an de cercetare și analiză a politicilor aplicate și proiectelor finanțate de către DRP până acum pentru sprijinirea românilor de pretutindeni, dublate de discuții cu reprezentanți ai mediului asociativ din afara granițelor țării. Proiectul vizează dezvoltarea unui set de instrumente de planificare strategică la nivelul Departamentului, prin fundamentarea unei noi Strategii Naționale pentru Românii de Pretutindeni, în vederea identificării de soluții specifice ca răspuns la problemele particulare existente în fiecare comunitate românească din diaspora și comunitățile istorice.

După includerea în această structură de lucru a observațiilor relevante de pe parcursul primei consultări, documentele vor fi completate cu alte informații de detaliu provenite dintr-un studiu sociologic contractat prin proiect, precum și cu alte sugestii primite de la partenerii instituționali, reprezentanții mediului asociativ românesc ori din partea românilor de pretutindeni.

Departamentul pentru Românii de Pretutindeni desfășoară proiectul „Cadrul

strategic pentru dezvoltarea infrastructurii politicilor publice derulate de DRP” (MySMIS 130070/ SIPOCA 730), finanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capacitate Administrativă 2014 – 2020, cu o valoare a finanțării de aproximativ 4,51 milioane lei, din care aproximativ 3,79 milioane lei reprezintă finanțare UE.

Departamentul pentru Românii de Pretutindeni

„Românii din afara granițelor țării reprezintă o resursă inestimabilă pentru statul român din punct de vedere cultural, economic și politic. Atunci când discutăm despre aceste grupuri extra statale vorbim de persoane care au plecat din țara de origine din motive economice, sociale sau politice, descendenți ai acestora, dar și persoane care în momentul de față au statutul de minorități pe teritoriul altor state și își asumă apartenența la identitatea românească. Totodată, apartenența la aria latinității reprezintă conexiunea dintre români și comunitățile istorice de aromâni, meglenoromâni sau istroromâni vorbitori de dialecte ale limbii române.

Relația dintre națiunea română și componentele sale din afara granițelor începe cu paradigma fondatoare și coagularea statului român modern și până în prezent, acest grup fiind puntea de legătură între țară și lumea occidentală și un veritabil factor de modernizare. De altfel, diaspora poate acționa ca un actor non statal prin faptul că se poate implica atât în politica internă dar și externă a unui stat prin trimiterea remitențelor, facilitarea investițiilor, donații filantropice, stabilirea unor rețele profesionale, acțiuni de lobby pentru interesele politice și economice ale statului de origine și poate participa la exerciții electorale în statul de reședință.

Prin legea sa fundamentală, statul român își asumă întărirea legăturilor cu românii din afara frontierelor și acționează pentru păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase, respectând legislația internațională. Mai mult, în actualul context de stat membru în Uniunea Europeană, dar și în alte organizații internaționale precum Consiliul Europei sau OSCE, România are instrumentele necesare pentru apărarea drepturilor cetățenilor români ce fac parte din diaspora de mobilitate dar și a minorităților românești de pe teritoriul altor state. Totodată, actualele documente strategice și de politici publice vizează creșterea sprijinului statului român pentru diaspora și încurajarea diasporei românești să promoveze și să sprijine interesele României.

România va evolua ca un proiect ce vizează maturizarea instituțiilor, îmbunătățirea serviciilor publice și a infrastructurii astfel încât să determine începutul unui proces de reînnoire. Totodată, aprofundarea procesului de integrare europeană și sprijinirea parcursului european al vecinilor noștri care și-au exprimat dorința de asociere și integrare, reprezintă o modalitate de regăsire a tuturor românilor. Viziunea propusă în documentul de față pleacă pe de o parte de la atribuțiile legale ale Departamentului pentru Românii de Pretutindeni (D.R.P.) ca instituție ce elaborează și aplică politica statului român în domeniul relațiilor cu românii de pretutindeni, dar, mult mai important, pe evaluarea critică oferită de cetățeni, reprezentanți ai societății civile, instituții centrale și locale cu atribuții în domeniul românilor din afara granițelor.”

Extras din Strategia Națională pentru Românii de Pretutindeni 2023 – 2026



Comunicat de presă



În perioada 11-13 noiembrie a.c. s-a desfășurat în Cordoba Seminarul organizat de Federația Asociațiilor de Români din Andalucia FARA intitulat **“Mediul asociativ românesc din Andalucia după Pandemie”**.

Seminarul a avut ca obiectiv principal încurajarea consolidării mediului asociativ românesc din afara granițelor ce acordă asistența și consiliere comunității românilor din Andalucia și face parte dintr-un proiect sprijinit de Departamentul pentru românii de pretutindeni (DPRP).

În cadrul seminarului s-au discutat problemele cu care se confruntă comunitatea românească din Andalucia. Au fost abordate teme curente ale rezidenților români privind dezvoltarea și exprimarea identității românești în Spania, probleme ale muncii și sociale ale lucrătorilor români, necesitatea colaborării cu organizații partenere ale societății civile și desfășurarea de proiecte de interes comunitar.

În cadrul seminarului s-a desfășurat și atelierul “Probleme de muncă și sociale” susținut de dna Cristina Florea, atașat pe

probleme de muncă și sociale la Ambasada României din Regatul Spaniei.

Asociațiile reprezentative din Andalucia și-au exprimat dorința și speranța de îmbunătățire a relației comunității românilor din Spania cu autoritățile spaniole și române.

În cadrul acestui Seminar s-a evidențiat preocuparea reprezentanților asociațiilor, ca persoane emigrante, atât pentru viitorul comunității românești din Spania cât și pentru viitorul României.

Asociațiile participante au apreciat ca pozitivă implicarea și deschiderea Departamentului pentru Românii de Pretutindeni în sprijinirea activității organizațiilor românilor din Diaspora.



Federația Asociațiilor de Români din Andalucia FARA

Asociația Socio Culturală Romanati, El Ejido

Asociația romanilor din Cordoba/Santa Ella

Asociația TRAIAN Cordoba

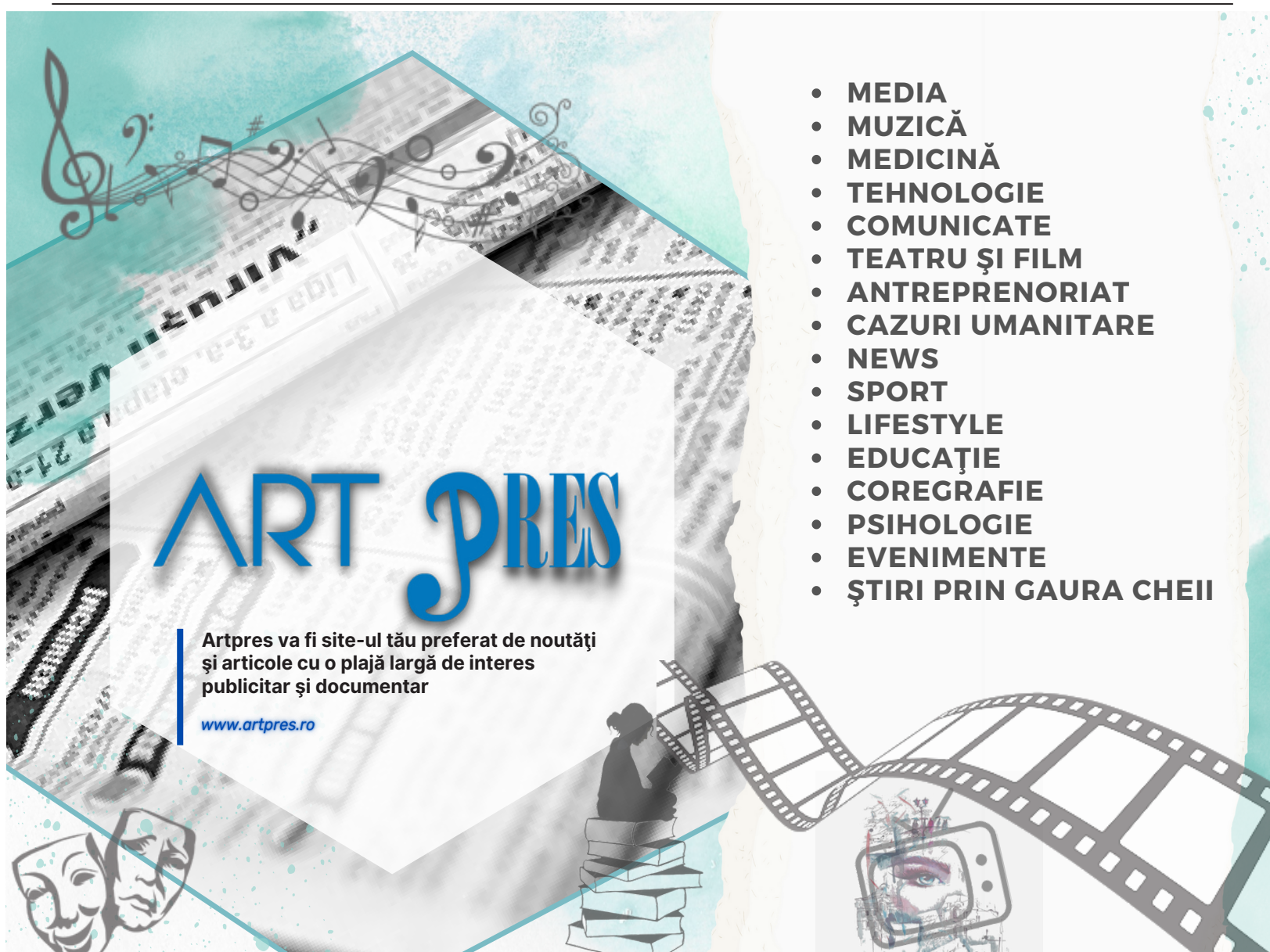
Asociația POVESTEABECEDARULUI Sevilla

Asociația ARDEALUL din Palos de la Frontera, Huelva

Asociația femeilor românce din Cordoba

Asociația CASA ROMÂNIEI din Huelva

Asociația CARISMA JUVENIL Malaga.



ART PRES

Artpres va fi site-ul tău preferat de noutăți și articole cu o plajă largă de interes publicitar și documentar

www.artpres.ro

- MEDIA
- MUZICĂ
- MEDICINĂ
- TEHNOLOGIE
- COMUNICATE
- TEATRU ȘI FILM
- ANTREPRENORAT
- CAZURI UMANITARE
- NEWS
- SPORT
- LIFESTYLE
- EDUCAȚIE
- COREGRAFIE
- PSIHLOGIE
- EVENIMENTE
- ȘTIRI PRIN GAURA CHEII



CALIFICADO COMO ACCIDENTE LABORAL, UN ACCIDENTE EN LA CASA DE UNA TELETRABAJADORA



accidente el **75% de la base reguladora** y en el caso de accidente NO laboral, **los tres primeros días no se cobra nada de nada** y a partir del **cuarto día el 60% de la base reguladora** y a partir del día **21 si se cobraría el 75% de la citada base reguladora**.

Algunas consideraciones de interés de su señoría

Obviamente con esta sentencia la Mutua está obligada a pagar las prestaciones correspondientes a la empleada. El juez señala en su decisión que durante la pandemia **“ha existido un importante desarrollo del teletrabajo”**, lo que obliga a reconsiderar algunos aspectos legislativos y jurisprudenciales. Por ello, según el juez, **“la obligada visita al aseo para atender una necesidad fisiológica, constante al desempeño de la jornada laboral”**, no puede enervar, esto es, debilitar las razones legales, de que el accidente es laboral.

La Mutua esgrimió otro argumento que su señoría desestimó, en relación con otra sentencia parecida del Tribunal Superior de Justicia de Galicia, que desestimó otro accidente de otro teletrabajador. En aquél caso, el empleado solicitaba la baja por haberse lesionado el hombro al coger una pantalla de ordenador, pero el tribunal consideró, en ese caso, que no había probado que la lesión fuese en **tiempo y lugar de trabajo**. En el presente caso, el juez insiste en que hay una causalidad entre la lesión y el trabajo. No se trató, dice como ejemplo, de una teletrabajadora **“quién en tiempo de trabajo, estando en la cocina se cortara accidentalmente con un cuchillo”**.

La afectada se cayó al salir del baño cuando iba a retomar su tarea.

El Juzgado de lo Social número 1 de Cáceres ha dado la razón a una empleada, al considerar como accidente laboral la caída que sufrió en casa mientras teletrabajaba. La Mutua de la empresa alegaba que, como no estaba delante de su ordenador en el momento de la caída, no se podía considerar que estaba “en su lugar de trabajo”. Pero su señoría ha desestimado este argumento y ha defendido que “nadie pondría en tela de juicio la oportunidad de considerar accidente de trabajo el sufrido por un empleado en idéntica circunstancia si trabajase en una fábrica, oficina o tienda”. Como es obvio contra esta sentencia cabe recurso ante el Tribunal Superior de Justicia de Extremadura.

La sentencia, dictada el **26 de octubre de 2022**, recoge como hechos probados que la empleada, que trabajaba desde su domicilio, acudió el 8 de marzo, durante su horario laboral, al baño de su casa y, al salir para retomar su tarea, tropezó en el pasillo y cayó al suelo. Esta caída provocó un traumatismo en el codo y en el costado, por lo que le concedieron una incapacidad temporal por accidente NO laboral. Sin embargo, la trabajadora consideró, y ahora la justicia le da la razón, que su accidente tenía carácter laboral.

¿Qué diferencia hay entre una incapacidad temporal por un accidente de trabajo y una incapacidad temporal por accidente NO laboral?

Si el convenio no mejora las prestaciones, ya se sabe, en el caso de accidente laboral el empleado cobra a partir del día siguiente del

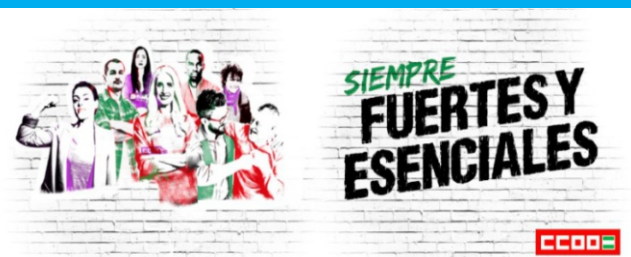
Almería a 8 de noviembre de 2022
Área de Acción Sindical
Unión Provincial CCOO Almería.

¿Qué recoge la sentencia?

Parteneri sociali al publicației ”Români in Andalucia”



Sindicatul Național ”Forța Legii” - Sindicatul de partea Ta!





Dragomira

Caietul Dragomirei

Autor: Laura Cătălina Dragomir

Ilustrații: Orieta Dimadi

Lucrul cu copiii, îndrumarea acestora cu obiectivul de a le cultiva exprimarea, de a le îmbogăți și nuanța vocabularul, e fundamentat pe necesitatea unui act de patriotism activ.

Copiii Diasporei sunt situații românești cărora trebuie să li se ofere soluții educaționale în acord cu viața și activitățile lor din țările în care trăiesc.

Limba ne dă posibilitatea de a ne păstra și evita ruperea generațiilor de generații. Exprimarea corectă, orală sau scrisă, e felul în care alegem să fim fideli culturii de acasă și să putem vorbi și de un popor împreună.

Deprinderea limbii române, atunci când ea, din motive obiective, nu se poate realiza prin intermediul școlii (sau se realizează parțial-insuficient) se poate transfera ca sarcină și părinților.

Caietul Dragomirei, rubrică nouă la "Români în Andalucia", își propune să pună la dispoziție instrumente de lucru - exerciții, care să îi ajute pe copii și părinți "să cultive vorbirea îngrijită și scrierea corectă și clară".

Exercițiul nr.37. Un alt joc folosit în cadrul orelor de citit-scris este "Spuneți pe scurt" (locuțiuni verbale)

"a lua-o la fugă" - a fugi
 "venea c-o falcă-n cer și una-n pământ"- mâniaș
 "băgai de seamă" - am observat

"a dat bir cu fugiții" - a fugit
 "a dat năvală" - a năvălit
 "parcă-i ninge și-i tot plouă" - supărat, trist

Exercițiul nr.38. "Să formăm cuvinte noi"

Învățătorul scrie pe tablă o silabă și cere elevilor să exprime în scris sau oral cât mai multe cuvinte care conțin această silabă.

a) Formați cât mai multe cuvinte care încep cu o anumită literă;

b) Scrieți cât mai multe cuvinte care se termină cu o anumită literă;

c) Găsiți cuvinte care citite invers, să aibă același înțeles (rar, sus, joc, pup, potop, atâtea);

d) Găsiți cuvinte din care, înlăturând care un sunet, să obțineți cuvinte noi;

plac lac ac

spin pin in

e) Ce cuvinte se pot obține dacă punem înaintea cuvântului Ana alte sunete (litere)?

c - cana O - Oana

D - Dana P - pana

N - Nana R - rana

f) Să se înlocuiască litera inițială de la un anumit cuvânt cu alte litere (sunete):

coala - boala

- poala

- goala

- smoala

Exercițiul nr.39. Jocul de-a propozițiile

Cu cuvintele scrise pe tablă, alcătuiți propoziții:

diminețile senine, trandafiri înfloriți,

micile ciocârlii, harnicile albine,

crini parfumați,

strălucitoarele stele.

Exercițiul nr.40. Jocul Cum se mai poate spune în loc de:

plod - copil

fecior - fiu

pădure - codru

cărare - potecă

țipăt - strigăt

groaza - spaima

zăpada - nea, omăt

drum - cale

liniște - tăcere, tihnă, pace pisică - mătă

vorbă - cuvânt

iaz - heleșteu

vitejie - eroism

jilț - fotoliu

norod - popor

păstor - cioban

vreme - timp

oră - ceas

Exercițiul nr.41. Jocul Dacă nu-i așa, cum e?

nou - vechi lat - îngust harnic - lenes

alb - negru înalt - scund tulbure - limpede

dulce - acru lung - scurt disciplinat - nedisciplinat

mare - mic gros - subțire bun - rau

Exercițiul nr.42. Jocul Ce mai înseamnă cuvântul?

Păr - părul capului, pom fructifer

Pui - pui de pasăre, pui de om, pui de mămăligă

Vie - locul unde se cultivă viță-de-vie, viță-de-

vie, persoana care este în viață

Cot - cotul omului, măsură veche, cotul drumului, cotul râului

Capra - capra podului, capra animal, capra de tăiat lemne, capra din sala de gimnastică, capra trăsuri

Toc - toc de scris, toc de gheață, tocul ferestrei, tocul ușii, tocul de la ochelari, toc, toc, toc! (când bate cineva la ușă)

Exercițiul nr.43. Jocul: Spuneți mai pe scurt!

Îi este drag ca sarea-n ochi - nesuferit

M-am vlăguit din cale-afară - m-am obosit

tare, m-am istovit

A dat năvală - a năvălit

A stat de veghe - a vegheat

Exercițiul nr.44. Jocul: Ce face sau ce fac?

Ce fac copiii? - se joacă

- citesc

Ce face copilul? - desenează

- scriu

- învață

- pictează

- modelează



- plâng

- râd

- cântă

- se ceartă

- se bat

- se îmbrățișează

Exercițiul nr.45. "Jocurile de cuvinte" folosite au ca scop însușirea de cuvinte noi. Învățătorul spune numele unui singur obiect, elevii având sarcina de a denumi mai multe obiecte de același fel.

Exemplu:
 casa - case
 copil - copii

Exercițiul nr.46. "Eu zic multe, tu zici una!"

bănci - banca

cărți - carte

Exercițiul nr.47. "Eu greșesc, tu nu greșești!"

Inv. spune:

Elevul răspunde:

Am două picioar.

Am două picioare.

Am cinci deget.

Am cinci degete.

Exercițiul nr.49. "Dacă nu-i așa, cum e?"

mare...

murdar...

tânăr...

rece...

sănătos...

bun...



**FABRICA
DEPOZIT și MAGAZIN**

Alcalá de Henares
calle Londres 10
Nave 17,18,19

635955200
642040991